

Arrest

nr. 257 256 van 25 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 22 september 2015 samen met hun drie minderjarige kinderen X., X. en X., dienden op 22 september 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers' vingerafdrucken werden genomen op 13 september 2015 in Hongarije (Eurodac). Op 29 juni 2016 beviel verzoekster in België van een dochter, K.Y.

1.2. Op 9 mei 2016 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de beslissing in hoofde van verzoekster, werd gemotiveerd als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke identiteit en nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke nationaliteit is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft ten opzichte waarvan onderzocht zal worden of hij of zij een werkelijke nood aan internationale bescherming heeft. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit, dient te worden besloten dat de asielmotieven niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u het op geen enkele manier aannemelijk maakt werkelijk de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Vooreerst is het belangrijk om op te merken dat u uw identiteit en nationaliteit niet middels het voorleggen van enig geloofwaardig identiteitsdocument kan staven. U heeft geen taskara (Afghaans identiteitsdocument), geen Afghaans paspoort en geen enkel document dat uw langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran zou kunnen staven. Dat u, die al sinds twee decennia in Iran zou wonen, geen enkel dergelijk stuk kan voorleggen, is bijzonder opmerkelijk.

Verder drukte u bij het begin van het gehoor uw wens uit om door een Farsi tolk te worden bijgestaan. U argumenteert dat u lang in Iran was en dat u veel Dari termen vergeten bent. Dit is merkwaardig, daar u naar eigen zeggen uit een Afghaans gezin komt, als Afghaans vluchteling naar een Afghaans schooltje ging (CGVS, p.5), in een Afghaanse wijk van Mashad woonde (CGVS, p.13) en met andere Afghanen illegale arbeid verrichtte (CGVS, p.6,7). Dat u gezien deze elementen stelt dat u moeite heeft met het Dari mag verbazen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw naam Khawari luidt. De informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is en die aan het administratief dossier toegevoegd werd, geeft aan dat de Khawari Hazara al in de negentiende eeuw naar Iran migreerden. Toen ging het nog om een bevolking van herders, op zoek naar grasland voor de kuddes. De informatie bevestigt dat heden de meeste Khawari's ten zuiden van Teheran en –zoals u – in Mashad wonen en dat er sprake is van een verregaande integratie. De informatie stelt voorts dat heel wat Khawari's uit Mashad vochten en sneuvelden in de oorlog tussen Iran en Irak. Uit de aanwezige bronnen blijkt ook dat velen konden studeren en dokter, advocaat of leraar werden. Anderen zijn eigenaar van middelgrote bedrijven. Voorts geeft de info aan dat het voor Khawari's wel degelijk mogelijk was om de Iraanse nationaliteit te verkrijgen. Als het CGVS informeert naar de betekenis van uw naam Khawari, zegt u eerst dat u die betekenis niet kent (CGVS, p.5). Echter, even later lijkt u het wel weer te weten. U zegt dat de naam naar uw etniciteit verwijst en dat het een naam is die gebruikt wordt voor Hazara's die honderdvijftig jaar geleden naar Iran verhuisden. U stelt – en beaamt iets later nog eens – dat velen intussen Iraans staatsburger zijn (CGVS, p.15,16). Als het Commissariaat-generaal u vervolgens vraagt waarom uw familie, die volgens uw verklaringen pas twintig jaar geleden naar Iran zou zijn gevlucht, deze naam Khawari dan bezigt, antwoordt u dat u dit niet gevraagd heeft (CGVS, p.16). Hoewel uiteraard moet erkend worden dat ook in Afghanistan nog tal van Khawari wonen, ondersteunt het feit dat u deze naam draagt in combinatie met volgende vaststellingen de hypothese dat u in werkelijkheid niet de Afghaanse maar eerder de Iraanse nationaliteit draagt.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u behoort tot een familie die pas twintig jaar geleden Afghanistan verlaten heeft om zich in Iran te vestigen. U blijkt immers geen enkele voeling meer te hebben met uw zogezegde regio en land van origine. U verklaart dat u van het district Gizab in Uruzgan afkomstig bent maar Tarinkot, de naam van de hoofdstad van de provincie Uruzgan vanwaar u beweert afkomstig te zijn, zegt u niets (CGVS, p.8). Gevraagd naar de naam van een ander district van Uruzgan of van een ander dorp dan het dorp vanwaar u zou afkomstig zijn, blijkt u er niet één te kennen (CGVS, p.12). Dit is bijzonder merkwaardig voor iemand die zegt van Afghanistan of van deze regio afkomstig te zijn. Evenmin heeft u al ooit gehoord van Daykundi, de provincie waarvan Gizab van 2004 tot 2006 deel uitmaakte (CGVS, p.3).

U verklaart "als het over Afghanistan gaat, heb ik geen informatie. Ik weet er niets over" (CGVS, p.3). Dit is zeer merkwaardig. Ook het feit dat werkelijk niemand van uw familie nog in Afghanistan zou wonen (CGVS, p.4) en u geen enkele band meer zou hebben met Gizab, wekt verwondering en doet vermoeden dat uw 'qaum' zich al veel eerder in Iran ging vestigen dan u heden toegeeft.

Verder kan uit uw verklaringen niet worden opgemaakt dat u werkelijk als een Afghaans vluchteling in Mashad verbleven heeft. Zo zegt u dat er een kantoor van het UNHCR is in Mashad maar u weet niet waar dit is (CGVS, p.7). Zelfs als u geen gebruik maakte van de diensten van deze vluchtelingenorganisatie, dan nog zou mogen worden verwacht dat u weet waar het kantoor zich bevindt. U zegt voorts de Amayesh procedure wel te kennen maar u heeft geen idee waar Afghanen die een verblijfskaart willen verkrijgen zich moeten aanmelden (CGVS, p.12). Gevraagd of u ooit dergelijke verblijfskaart gezien heeft, kan uw antwoord opnieuw niet overtuigen. U zegt dat u het niet meer weet, dat u er recent geen zag maar lang geleden misschien wel (CGVS, p.14). Het is opmerkelijk dat iemand die in een Afghaanse wijk zou hebben gewoond en met Afghanen zou hebben gewerkt, dergelijk verblijfsdocument niet lijkt te kennen. Uw verklaring als zou het een voor Afghanen belangrijk document betreffen dat "ze" zeker niet mogen verliezen (CGVS, p.14), lijkt overigens veeleer een uitspraak van een niet-Afghaan. Eveneens opmerkelijk is dat uw vrouw de verblijfskaart voor Afghaanse vluchtelingen steevast 'shenasname' noemt (CGVS, vrouw, p.3,4), terwijl de informatie aangeeft dat dit de benaming is voor het identiteits- en geboorteboekje voor Iraanse staatsburgers. Voorts gevraagd waarom u in Iran zelf nooit in het bezit gesteld werd van enig verblijfsdocument, verklaart u dat uw oom gezinshoofd was maar een document dat jullie in 1388 kregen en waarmee jullie een verblijfskaart konden aanvragen, kwijt geraakte. Dat u en uw familie het daarbij gelaten zouden hebben en geen verdere stappen zouden ondernomen hebben om jullie verblijf in Iran te legaliseren, is weinig geloofwaardig, te meer u zich na aankomst in België wel onmiddellijk liet registreren en het belang van dergelijke procedures dus zeer goed lijkt te beseffen.

U beweert verder dat u slechts een gewone arbeider was en al die jaren illegaal werk verrichtte. Over het werk dat u de voorbije jaren zou hebben gedaan, legt u evenwel zeer vage en zelfs tegenstrijdige verklaringen af, wat ernstige twijfels oproept bij de geloofwaardigheid dienaangaande. Gevraagd naar een chronologisch overzicht van de verschillende jobs die u doorheen de jaren uitvoerde, kan u daar geen antwoord op geven. U argumenteert dat u nu eens twee, dan weer tien dagen op een bepaalde plaats werkte en dat u de naam van uw werkgever niet vroeg (CGVS, p.14). Uiteindelijk verklaart u dat u meestal in een baksteenfabriek werkte, maar dat ook dit al zeven of acht jaar geleden is (CGVS, p.14). Gevraagd wat u dan de voorbije jaren uitrichtte, antwoordt u eerst "niets", waarna u uw verklaringen wijzigt en zegt dat u onder meer in de bouwsector actief was (CGVS, p.15). Dat u zeven of acht jaar geleden nog in steenbakkerijen werkte, strookt overigens niet met de verklaringen van uw vrouw die meent dat u dergelijke arbeid nog voor jullie huwelijk, zo'n twaalf jaar geleden, deed (CGVS, vrouw, p.5). Dat u een Afghaanse illegaal was die het vuile werk moest opknappen, moet dan ook zeer sterk betwijfeld worden. Nog andere verklaringen stellen uw Afghaanse nationaliteit in een bedrieglijk daglicht. Zo is het zeer merkwaardig dat uw vrouw geen Afghaanse televisiezenders bij naam kent en dat jullie volgens haar enkel Iraanse zenders bekeken (CGVS, vrouw, p.6). Enerzijds schetsen jullie het beeld van arme Afghaanse vluchtelingen die zich niet mogen mengen onder de Iraniërs (illegaal werk met andere Afghanen, aparte scholen voor Afghanen, verbod om de bus en de metro in Mashad te gebruiken (CGVS, vrouw, p.6)), anderzijds lijken u en uw vrouw bijzonder doordrongen van de Iraanse levenswijze en spreken jullie, zoals de tolk ook aangaf, geen Dari maar Farsi (CGVS, p.5), kookt uw vrouw naar eigen zeggen niet Afghaans maar Iraans, kijken jullie geen Afghaanse televisie, verklaart u dat u de weinige informatie die u over Afghanistan heeft via het nieuws vernomen heeft (CGVS, p.4), en stelt u dat de Afghanen in Iran hun Onafhankelijkheidsdag vieren maar weet u zelf niet op welke datum ze dit doen (CGVS, p.13). Dat jullie voortdurend zouden zijn gediscrimineerd maar tegelijk ook volkomen geassimileerd geraakten aan de Iraanse cultuur, is niet geloofwaardig.

Verder kennen uw vrouw (CGVS, vrouw, p.3) en uzelf (CGVS, p.12) Islam Qala niet, terwijl dit één van de drie belangrijke grensovergangen van Afghanistan is waarlangs honderdduizenden Afghaanse vluchtelingen van Iran naar hun land van herkomst werden teruggebracht. Jullie onwetendheid doet vermoeden dat jullie zich om dergelijke repatriëring geen zorgen hoefden te maken. In kringen van Afghanen en zeker van Afghanen zonder geldige verblijfsdocumenten zal de naam Islam Qala zeer goed gekend zijn. Dat u nog nooit gehoord heeft van deze grenspost, roept eens te meer twijfels op bij uw bewering een Afghaan uit Iran te zijn. Ook uw verklaring als zou u als illegaal, behalve kort voor uw vertrek, nooit enig probleem met de Iraanse autoriteiten hebben gekend, is opmerkelijk.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u er niet in slaagt uw verklaarde nationaliteit geloofwaardig te maken.

Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw beweerde vrees die onlosmakelijk verbonden is met uw voorgehouden Afghaanse origine geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het is immers de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen kernaspecten van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw land van herkomst of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een asielzoeker heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen de appreciatie van het CGVS niet veranderen. De twee documenten (twee halve A4'tjes) die moeten aantonen dat de kinderen school liepen, kunnen door eender wie of waar zijn opgemaakt. Het huwelijksboekje zou recent en in uw afwezigheid in het kantoor van een sjjiitische leider in Mashad zijn opgemaakt. Er is dan ook geen sprake van een officieel document. Bovendien kan worden gesteld dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Wat betreft de informatiebundel over de situatie van de Hazarabevolking in Afghanistan, dient te worden opgemerkt dat dergelijke info slechts dienstig kan zijn als u uw Afgaanse nationaliteit geloofwaardig maakt. Bovendien doet het voorleggen van deze informatie (in het Engels) opnieuw twijfelen aan uw bewering als zou u maar een ongeschoolde arbeider zijn. Gevraagd waar u deze informatie haalde, antwoordt u dat een vriend het voor u op het internet zocht (CGVS, p.8). Voorts gevraagd naar de naam van uw vriend, denkt u bijzonder lang na, zegt u vervolgens dat hij M. R. heet, waarna u uw verklaringen bijstuurt en stelt dat de naam van uw vriend Z. M. luidt (CGVS, p.9). Dergelijke warrige verklaringen doen vermoeden dat u die informatie eerder zelf heeft opgezocht. Geen van de documenten weerlegt het ongeloofwaardige karakter van uw beweerde Afgaanse nationaliteit."

1.3. Op 10 juni 2016 dienden verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 30 juni 2016 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De Raad verwierp de beroepen tegen deze beslissingen (RvV 12 december 2016, nrs. 179 225 en 179 226). De motivering van het arrest in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in het arrest in hoofde van verzoekster, luidt als volgt:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige, eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk het feit afkomstig te zijn uit en de nationaliteit van Afghanistan te hebben, en niet te kunnen terugkeren omdat de algemene situatie er niet goed is en omdat de Hazarabevolking het daar zeer moeilijk heeft. Verzoeker herhaalt dat hij een Afgaan is en dat hij reeds van op zeer jonge leeftijd als Afgaanse vluchteling in Iran heeft gewoond.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde Afgaanse nationaliteit.

Op grond van verschillende vaststellingen oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker (en zijn vrouw) het niet aannemelijk maakte(n) de Afghaanse nationaliteit te bezitten, en dat door bewust de ware toedracht hieromtrent, een essentieel element dat de kern van het relaas en de asielaanvraag raakt, te verzwijgen bijgevolg door eigen toedoen het onderzoek onmogelijk werd gemaakt naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker diende geen beroep in tegen die beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

Ter ondersteuning van zijn huidige tweede asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af - hij past het relaas op enkele punten aan- en volgende documenten neer: kopieën van recente Iraanse verblijfskaarten van verzoeker, zijn echtgenote en hun twee zonen, alsook een kopie van zijn arbeidskaart.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde Afghaanse nationaliteit en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst, welk dit ook mogen wezen, persoonlijke problemen te hebben (gekend).

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker betwist niet dat hij eerder in het kader van onderhavige procedure en tot op heden louter kopieën van zijn verblijfskaarten van hem en zijn gezin, van de geboorteaktes van zijn kinderen en van zijn arbeidskaart heeft neergelegd.

Ook de door verzoeker per schrijven d.d. 4 augustus 2016 aan de Raad overgemaakte documenten, met name (blijkens de bijgebrachte vertaling) 'verblijfskaarten voor buitenlandse onderdanen nr. 10' van hemzelf, zijn echtgenote en zijn kinderen alsook de geboorteakte van hun dochter en een voorlopige werkkaart van verzoeker, betreffen geen originelen, doch allen kopieën. Aan gemakkelijk door knip-en-plakwerk te manipuleren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

De Raad stipt ook aan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Een verwijzing naar algemene rapporten en artikelen, zoals in casu verzoeker naar de talrijke door hem als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie van o.a. Human Rights Watch omtrent onder meer de problematische situatie van en het geweld (en onrecht) tegen Afghanen/Afghaanse vluchtelingen in Iran, alsook het rekruteren in/door Iran van Afghaanse vluchtelingen om in Syrië te gaan vechten, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet ook op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 18 augustus 2016, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk originele stukken heeft ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag en stelt zij dat de commissaris-generaal geen

rekening heeft gehouden met alle feitelijkheden. Verzoekende partij licht toe dat zij in Hongarije een verkeerde naam had opgegeven en dit ook in België deed aangezien ook vingerafdrukken werden genomen. Zij wijst er voorts op dat door de ontradingpolitiek van de Belgische overheid en alle verhalen over repatriëringen, zij niet meteen vermeldde dat zij een andere naam had gebruikt gelet op het minimale vertrouwen in de overheid. Verzoekende partij wijst erop dat zij Hazara is en gediscrimineerd wordt in Afghanistan, maar ook als Afghaanse vluchteling in Iran veelvuldig blootgesteld was aan discriminatie en mishandeling. Verzoekende partij bevestigt dat zij de Afghaanse nationaliteit heeft en dat zij dat heeft aangetoond aan de hand van originele documenten. De verzoekende partij brengt door middel van een aanvullende nota de volgende originele documenten ter kennis aan de Raad: geboorteakte, amayesh en vaccinatiekaart van haar zoon H.K.; geboorteakte, amayesh en vaccinatiekaart van haar zoon A.K.; amayesh van haar echtgenote; amayesh en werkkaart van verzoeker; geboorteakte van hun dochter R.K.

4.2. Na beschikking van 8 november 2016 waarbij de voorzitter van de IVe kamer de commissaris-generaal bevolen heeft voornoemde nieuwe elementen te onderzoeken, maakt de commissaris-generaal op 17 november zijn schriftelijk verslag over waarin besloten wordt dat het bijbrengen van de originelen van reeds neergelegde stukken geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing en dat de bijkomende stukken evenmin van die aard zijn om afbreuk te doen aan de vaststellingen van de bestreden beslissing. Op 30 november 2016 brengt verzoekende partij als antwoord op het schriftelijk verslag van verwerende partij een aanvullende nota bij waarin zij de in haar verzoekschrift ontwikkelde argumentatie tegen de bestreden beslissing herneemt. Verzoekende partij voegt er evenwel aan toe dat uit het schriftelijk verslag van verwerende partij niet kan blijken dat de documenten op hun waarachtigheid werden gecontroleerd, doch enkel dat zij naast de verklaringen van het eerste interview werden gelegd. Zij preciseert dat daar zij en haar echtgenote reeds toegaven dat deze verklaring om verscheidene redenen niet strookten met de realiteit, de beweringen van verwerende partij ook geheel naast de kwestie zijn waardoor een nieuw onderzoek en een nieuw interview zich opdringt.

4.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij noch ter terechtzitting noch in zijn aanvullende nota van 30 november 2016 valabele argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen; zij beperkt zich hoofdzakelijk tot het volharden in haar Afghaanse nationaliteit en de bewijswaarde van de door haar bijgebrachte documenten.

4.3.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij reeds geoordeeld heeft dat geen geloof kan gehecht worden aan haar voorgehouden herkomst uit Afghanistan en haar bewering Afghaanse vluchteling te zijn in Iran gelet onder meer op de vaststelling dat verzoekende partij en haar echtgenote geen enkel geloofwaardig identiteitsdocument neerlegden, dat de naam Khawari er eerder op wees dat ze Hazara's zijn die de Iraanse nationaliteit hebben verworven, dat het niet geloofwaardig was dat ze Afghanistan pas twintig jaar geleden verlieten, dat verzoekende partij niet wist hoe een verblijfskaart voor Afghanen in Iran eruitziet, dat haar echtgenote deze kaart Shenaname noemde terwijl dit de benaming is voor de Iraanse identiteitskaart, dat verzoekende partij het voorts op geen enkele manier aannemelijk maakte dat zij illegale arbeid diende te verrichten, dat uit tal van zaken kon worden opgemaakt dat hun levenswijze veeleer Iraans dan Afghaans was en dat het merkwaardig is dat ze, als Afghanen die zich zorgen zouden maken om een repatriëring Islam Qala, de bekende grensovergang tussen Iran en Afghanistan, niet bleken te kennen.

Verzoekende partij tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

In het kader van haar huidige asielaanvraag heeft verzoekende partij haar eerdere relaas op diverse punten aangepast en verklaart nu in werkelijkheid niet Khawari maar Khadimi te heten en zij Afghanistan al verliet toen zij anderhalf jaar oud was. Ook haar echtgenote zou niet Khawari heten, maar Rezai en zou in Iran geboren zijn. De Raad benadrukt in dit verband dat van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht mag worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). De uitleg van verzoekende partij dat zij in Hongarije een verkeerde naam had opgegeven en dit ook in België deed aangezien ook vingerafdrukken werden genomen en zij, omwille van het minimale vertrouwen in de overheid gelet op de ontradingpolitiek van de Belgische overheid en alle verhalen over repatriëringen, niet meteen vermeldde dat zij een andere naam had gebruikt, biedt hiertoe geen verschoning. Een asielzoeker heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielaanvraag

op zich is overigens al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekende partij bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en wantrouwen kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoekende partij heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asielinstansies te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. De asielinstansies mogen van een asielzoeker dan ook correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Verzoekende partij is hier echter geenszins aan tegemoet gekomen en biedt geen afdoende uitleg voor het afleggen van valse verklaringen over haar identiteit en haar verblijf- en/of geboorteplaats in het kader van haar eerste, dan wel tweede asielaanvraag. Verzoekende partij draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen. De Raad treedt verwerende partij dan ook bij waar deze in haar schriftelijk verslag stelt dat het liegen over cruciale elementen, zoals het aanwenden van een frauduleuze identiteit, in zeer ernstige mate afbreuk doet aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekende partij.

De door verzoekende partij bijgebrachte (originele) documenten ter ondersteuning van haar zogenaamde werkelijke identiteit en nationaliteit, zijn niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de in het kader van haar vorige asielaanvraag gedane vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal tot de slotsom is gekomen dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de gedane bevindingen van de commissaris-generaal in het kader van zowel de vorige asielaanvraag van verzoekende partij als de huidige. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat er getwijfeld dient te worden aan de authenticiteit van de door verzoekende partij bijgebrachte documenten. Zo verklaarden verzoekende partij en haar echtgenote in het kader van hun eerste asielaanvraag nooit over enig (verblijfs-)document te hebben beschikt in Iran (gehoorverslag CGVS verzoeker, d.d. 1 april 2016, p. 3 en 5; verzoekster, d.d. 1 april 2016, p. 3-4 en 7). Verzoekende partij stelde zelfs niet te weten waar men zich moest registreren om een Iraanse verblijfskaart te krijgen en zich niet te herinneren of zij ooit dergelijk document heeft gezien (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 12 en 14). Haar echtgenote noemde de Iraanse verblijfskaart dan weer verkeerdelijk "shenasname", wat de benaming is voor de Iraanse identiteitskaart (gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 3). Waar verzoekende partij nu bijkomend de geboorteaktes bijbrengt van hun kinderen, stelt verwerende partij in haar schriftelijk verslag correct vast dat ze eerder ten stelligste ontkenden over geboortecertificaten te beschikken (gehoorverslag CGVS verzoeker, p. 3 en 6-7; gehoorverslag CGVS verzoekster, p. 5). Verder stroken hun verklaringen in het kader van zijn huidige en tweede asielaanvraag niet met de inhoud van de door hen neergelegde documenten. Zo verklaarde verzoekende partij dat het laatste jaar van hun verblijf in Iran bijzonder zwaar was omdat hun documenten niet meer werden verlengd (zie verklaring meervoudige aanvraag, d.d. 17 juni 2016, punt 18), terwijl de neergelegde verblijfskaarten van haar en haar gezin geldig waren tot 31 januari 2016, toen ze Iran al geruime tijd hadden verlaten. Ook de neergelegde arbeidskaart was geldig tot lang na hun vertrek uit Iran, meer bepaald tot 20 maart 2016. Bovendien merkt verwerende partij in haar schriftelijk verslag correct op dat de arbeidskaart die verzoekende partij ter terechtzitting in origineel heeft bijgebracht, het resultaat is van knip- en plakwerk. Zo is de QR-code op de achterkant van deze kaart er op geplakt. Deze bevindingen van de commissaris-generaal zijn deugdelijk, pertinent en vinden grondslag in het administratief dossier. Dat verzoekende partij in haar aanvullende nota van 30 november 2016 gemakshalve opwerpt dat de beweringen van verwerende partij geheel naast de kwestie zijn vermits zij en haar echtgenote reeds toegaven dat hun verklaringen afgelegd in het kader van hun eerste asielaanvraag om verscheidene redenen niet strookten met de realiteit, is allermist ernstig te noemen. Zoals reeds hoger uitgebreid aan bod kwam, heeft een asielzoeker de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan de asielzoeker om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstansies kunnen beslissen over de asielaanvraag. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is dan ook aan verzoekende partij om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van haar relaas toe te lichten. Gelet op voorgaande, zijn er geen redenen om aan te nemen dat verzoekende partij, zoals zij poneert, heden waarheidsgetrouw haar echte naam en het echte relaas heeft uiteengezet.

Door haar gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke land van herkomst verliet.

Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekende partij de bron van haar vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoekende partij bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zou lopen.

De verwijzing naar de algemene situatie voor Hazara in Afghanistan en Afghaanse vluchtelingen in Iran, is niet dienstig vermits zij haar werkelijke nationaliteit en identiteit niet aantoot. Doordat verzoekende partij geen reëel zicht biedt op haar verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert zij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over haar werkelijke nood aan internationale bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

1.4. Op 20 januari 2017 dienden verzoekers een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 20 juli 2017 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.5. Op 24 augustus 2017 dienden verzoekers een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 17 november 2017 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De Raad verwierp het beroep tegen deze beslissingen (RvV 2 mei 2018, nr. 203 389). De beschikking die aan dit arrest ten grondslag lag motiveerde als volgt:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat ze voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidige vierde asielaanvraag steunen op dezelfde motieven die ze naar aanleiding van hun vorige asielaanvragen hebben uiteengezet. Zij zeggen dat de nodige documenten intussen werden neergelegd en dat zij duidelijk zicht hebben gegeven op hun identiteit en herkomst. Het UNHCR heeft recent ook bevestigd dat zij de Afghaanse nationaliteit hebben. Verzoekers verklaren niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat de algemene situatie daar slecht is, in het bijzonder voor mensen van de Hazara etnie waartoe ook zij behoren. Verzoekster stelt verder dat zij eerder nog enkele zaken verzwegen heeft. Zij zegt dat Iran haar en haar familie in 1995 repatrieerde, dat haar familie in 1996 in Bamyan woonde en dat haar familie daar een vete kende. Vervolgens zou zij ten tijde van het Talibanregime kortstondig in Kabul hebben gewoond, alvorens naar Pakistan te verhuizen waar zij een jaar in Quetta zou hebben verbleven. Omdat de situatie daar niet goed was, zou zij in 1998 met haar familie naar Iran zijn teruggekeerd.

In het kader van hun eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun beweerde Afghaanse nationaliteit. Tegen deze beslissing hebben zij geen beroep ingediend.

Verzoekers hun tweede asielaanvraag werd verworpen bij 's Raads arresten nr. 179 225 van 12 december 2016 en nr. 179 226 van 12 december 2016.

In het kader van hun derde asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Zij dienden hiertegen geen beroep in.

Ter ondersteuning van hun huidige asielaanvraag leggen verzoekers volgende documenten neer: een brief van hun advocaat voor het CGVS, een antwoordbrief van UNHCR en mailverkeer tussen hun advocaat en UNHCR, het oude paspoort van verzoekster haar familie (haar vader, moeder, broer, drie zussen en haarzelf), een foto van de taskara van haar vader, alsook een foto van het militaire boekje van haar vader.

3. (Oud) Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asiilverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe

elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen voorgehouden Afghaanse nationaliteit en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen dat verzoekers naar aanleiding van hun onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst, welk dan ook, persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoekers om hun verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zouden lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van een van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

Waar verzoekers aanhalen dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met de brief van UNHCR, kunnen zij niet worden gevolgd aangezien de commissaris-generaal dienaangaande het volgende heeft vastgesteld in de bestreden beslissingen: “Naar aanleiding van uw vierde en huidige asielaanvraag verwijst u naar een antwoordbrief van UNHCR van 1 augustus 2017, waarin gesteld wordt dat de genaamde K.(...) B.(...) en R.(...) M.(...) werden teruggevonden in de Amayesh II en IV databanken. Wat dit betreft, dient te worden herhaald dat dit niet de namen zijn die jullie bij aankomst in België hebben opgegeven. Bovendien blijkt de overige door het UNHCR meegedeelde informatie ook niet altijd te stroken met de verklaringen die u tijdens de eerste asielprocedure of naderhand heeft afgelegd. Zo verklaarde u eerder nog dat uw moeder K.(...) L.(...) heette (verklaring DVZ van 26 september 2015, vraag 13), terwijl de moeder van K.(...) B.(...) de naam T.(...) draagt. Ook het geboortjaar van deze B.(...) (1980) blijkt niet het uwe (1986) te zijn. De geboortedatum van R.(...) M.(...) (23 augustus 1982) komt al evenmin overeen met het geboortjaar van de M.(...) die in het door uw vrouw neergelegde paspoort vermeld wordt (1986). Ook de in het UNHCR document vermelde geboortedata van K.(...) A.(...) (°2 september 2001) en K.(...) A.(...) H.(...) (°22 februari 2006) wijken sterk af van de geboortedata van

uw zonen (respectievelijk 2 september 2005 en 24 april 2007) die u bij aankomst in België opgaf (verklaring DVZ van 26 september 2015, vraag 16).

Verder stelt UNHCR dat K.(...) B.(...) in (de provincie) Bamyán geboren werd, terwijl u tot op heden volhoudt oorspronkelijk van de provincie Uruzgan afkomstig te zijn. U argumenteert bij DVZ dat uw vader bij aankomst in Iran verklaarde van Bamyán afkomstig te zijn en dat dit later niet meer kon worden rechtgezet (verklaring mva van 15 september 2017, vraag 21). Het CGVS ziet niet in waarom uw vader dergelijke foutieve gegevens zou hebben vermeld. Bovendien blijkt, in tegenstelling tot wat uw vrouw eerder altijd heeft verklaard, haar vader oorspronkelijk uit Bamyán afkomstig (zie neergelegde paspoort). Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor eens te meer ernstig aangetast.

Samengevat kan worden gesteld dat uit het document van UNHCR allesbehalve kan worden opgemaakt dat u en uw gezinsleden de personen zijn waarvan sprake in het attest. Uit het neergelegde mailverkeer tussen uw advocaat en UNHCR wordt bovendien expliciet gesteld dat UNHCR geen toegang zou hebben tot foto's in de Amayesh databank, wat maakt dat ook op die manier niet kan worden aangetoond dat deze informatie op uw gezin slaat."

Voorts stelt de Raad, net zoals verweerder in zijn verweernota, waaraan verweerder ook de COI Focus "IRAN. Opzoekingen in Amayesh-databank door UNHCR Teheran" van 10 november 2017 heeft gevoegd, vast dat het schrijven van het UNHCR hoogstens aantoont dat iemand met dezelfde namen als deze die verzoekers bij hun tweede asielaanvraag hebben opgegeven in de Amayesh-databank staat. Verzoekers tonen niet aan welke documenten zij aan UNHCR bezorgd hebben ter staving van hun werkelijke identiteit, nu de bijlagen bij de e-mail door de raadsman van verzoekers aan UNHCR niet mee werden overgemaakt. Er is ook geen foto op het document bevestigd of enig ander gegeven dat toelaat met zekerheid een band vast te stellen tussen verzoekers en de brief van het UNHCR, en dus ook de Amayesh-databank waarin de naam van verzoekers zou vermeld zijn. Er kan dus niet met zekerheid gesteld worden dat de persoon die bij het Commissariaat-generaal asiel aanvraagt dezelfde persoon is als deze die vermeld wordt in de databank van de Amayesh-kaarten.

Waar verzoekers stellen dat zij meerdere authentieke stukken hebben voorgelegd van jaren geleden, wijst de Raad naar de bestreden beslissingen waar dienaangaande het volgende is vastgesteld: "Uw vrouw legt een paspoort neer dat haar gewijzigde verklaringen en het verblijf in Kabul, Pakistan en Iran dient te staven. Echter, opnieuw rijzen hierdoor twijfels. Zo moet uit het paspoort blijken dat uw vrouw drie zussen en een broer (A.(...) genaamd) heeft, terwijl zij eerder melding maakte van één zus en één broer, bovendien niet A.(...) maar Q.(...) genaamd. Van A.(...), de zus die haar de documenten zou hebben verstuurd (verklaring meervoudige aanvraag vrouw van 15 september 2017, vraag 17), heeft uw vrouw nooit eerder melding gemaakt. Bovendien verklaarde zij in 2015 dat haar enige zus vijftien jaar oud was, terwijl de H.(...) waarvan sprake in het paspoort in 1995 blijkt te zijn geboren. De oude taskara en het militair boekje zijn evenmin van die aard dat ze jullie geloofwaardigheid kunnen herstellen. Vooreerst betreft het telkens slechts een kopie, waardoor de bewijskracht ervan zeer relatief is. Bovendien zijn dit zeer oude documenten die niets zeggen over u of uw vrouw. Hoogstens kan hiermee worden aangetoond dat de zogezegde vader van uw vrouw ooit in Bamyán was, wat zoals hierboven reeds aangegeven in strijd is met alle verklaringen die jullie de voorbije drie asielprocedures hebben afgelegd." Verzoekers weerleggen noch ontkrachten deze vaststellingen.

De Raad wijst er op dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen (RvS 14 juli 2011, nr. 7.257 (c)), wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden en gezien ook de informatie van het Commissariaat-generaal gevoegd aan de verweernota waaruit blijkt dat dat ook in Iran en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Iraanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden, en dat veel Iraanse documenten, ook na gedegen onderzoek door Iraanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden zijn, kan aan de door verzoekers neergelegde documenten, geen bewijswaarde worden gehecht.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar een rapport omtrent de behandeling van Afgaanse terugkeerders, merkt de Raad op dat zij dit niet dienstig kunnen doen gezien in de bestreden beslissingen duidelijk gesteld wordt dat er geen geloof gehecht kan worden aan hun Afgaanse nationaliteit en zij dus ook niet direct noch indirect teruggeleid mogen worden naar Afghanistan.

In de mate verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij of zij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt, moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen

bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en vage en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden identiteit, nationaliteit en afkomst, maken verzoekers zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.6. Op 31 januari 2019 dienden verzoekers een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 maart 2020 verklaart de commissaris-generaal het verzoek ontvankelijk.

1.7. Op 22 oktober 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 26 oktober 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, K.B., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 31/01/2019

Overdracht CGVS: 19/04/2019

U had op 13 juni 2019 een eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 9u30 tot 10u12 en een tweede op 4 november 2019 van 14u06 tot 16u01. U werd telkens bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat Meester Gatunange, loco Meester Ahmadzadah, was gedurende het eerste persoonlijk onderhoud aanwezig. Meester Ahmadzadah was gedurende het tweede persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. Naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u K.B. te heten en geboren te zijn in Bornaje (district Gizab, provincie Uruzgan). U zei dat uw familie naar Mashad (Iran) verhuisde toen de taliban in 1373 (komt overeen met 1994) Uruzgan veroverden. Ook uw oom aan vaders zijde en zijn dochter K.M. (O.V. (...)), die later uw vrouw werd, zouden naar Iran zijn meegekomen. U beweerde dat uw moeder stierf toen u nog in Afghanistan woonde. Uw vader zou in Iran overleden zijn. Zijn broer, uw huidige schoonvader, werd vervolgens verantwoordelijk voor u, zo verklaarde u. U beweerde voorts dat u nooit enig verblijfsdocument had in Iran. U zou gedurende enkele jaren in een school voor Afghanen hebben gestudeerd. U leerde er lezen en schrijven. Daarna zou u steeds illegaal hebben gewerkt, als arbeider in een baksteenfabriek, in de bouw en in een bedrijf waar ijzer gesmolten werd. In 2004 bent u met K.M. gehuwd. Drie van uw kinderen zijn in Mashad geboren. Het leven was moeilijk in Iran. U verklaarde dat u daar zonder verblijfsdocumenten was, dat u geen arbeidskaart kreeg, dat de medische zorg duur was en dat uw kinderen niet naar een Iraanse school konden. Begin 1394 (maart-april 2015) zou de Iraanse politie u voor de keuze hebben gesteld: naar Syrië gestuurd worden om er aan de oorlog deel te nemen of naar Afghanistan terugkeren. U zou de politie een aanzienlijke som smeergeld hebben betaald en kon gaan. Omdat u nog meer problemen zou hebben verwacht, regelde u het vertrek van uw gezin. Gezien de situatie in Afghanistan kon u onmogelijk naar daar terugkeren. Via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland zijn jullie naar België gekomen. Op 22 september 2015 gingen u en uw vrouw zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie een eerste keer internationale bescherming aan. Ter staving van jullie asielaanvraag legde u een huwelijksakte, twee Iraanse schooldocumenten (van uw zonen) en algemene informatie met betrekking tot de situatie van de Hazara's in Afghanistan neer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 9 mei 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij op dat uit jullie verklaringen diende te worden opgemaakt dat jullie veeleer over de Iraanse nationaliteit beschikken en niet de Afghaanse. Tegen deze beslissing hebben jullie geen beroep ingediend.

Op 10 juni 2016 dienden u en uw vrouw een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op diverse punten hebben jullie het eerdere asielrelaas aangepast. U zei dat u in werkelijkheid niet Khawari maar KHADIMI heet. U stelde dat u Afghanistan al verliet toen u slechts anderhalf jaar oud was en niet ongeveer 8 jaar zoals u eerder had beweerd. Uw vrouw verklaarde dan weer dat haar naam niet Khawari maar REZAI is. Zij zou zelfs in Iran geboren zijn. In tegenstelling tot wat jullie eerder zeiden, zouden jullie wél

Iraanse verblijfsdocumenten gehad hebben. Jullie legden een kopie neer van recente Iraanse verblijfskaarten van u, uw vrouw en uw twee zonen, alsook een kopie van uw Iraanse arbeidskaart. U herhaalde nog eens dat jullie wel degelijk Afghanen zijn en altijd als vluchtelingen in Iran leefden. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat de algemene situatie er niet goed is en omdat de Hazara-bevolking het daar zeer moeilijk heeft. Op 30 juni 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw meervoudige asielaanvraag. In beroep legden jullie nog de originelen neer van de eerder in kopievorm voorgelegde stukken. Op 12 december 2016 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Op 20 januari 2017 dienden u en uw vrouw een derde verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan uw eerdere verklaringen, met name dat u Afghaan bent maar in Iran woonde en niet terug kan naar Afghanistan omdat u er sinds lange tijd weg bent en omdat de Hazara's het moeilijk hebben in Afghanistan. U verklaarde voorts dat UNHCR bevestigde dat jullie Afghaanse vluchtelingen in Iran waren. Ter staving van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een brief van uw advocaat d.d. 18 januari 2017, een mandaat voor UNHCR op naam van B. en K.M. en een e-mail van uw advocaat naar UNHCR, Iraanse schoolresultaten, de Iraanse vaccinatiekaart en de Iraanse geboorteakte van uw dochter R. Daarnaast dienden uw twee minderjarige zonen A. (O.V.(...)) en A.H. (O.V. (...)) hier een eigen asielaanvraag in. Het CGVS nam op 20 juli 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvragen van u en uw vrouw. Jullie dienden hiertegen geen beroep in. In de dossiers van uw zonen nam het CGVS op 20 juli 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jullie gingen hiertegen in beroep en op 17 december 2018 bevestigde de RvV deze weigeringsbeslissingen. Het beroep bij de Raad van State werd op 26 februari 2019 verworpen.

Zonder België te hebben verlaten, hebben uw vrouw en u op 24 augustus 2017 een vierde verzoek om internationale bescherming ingediend. U zegt dat u intussen de nodige documenten heeft neergelegd en duidelijk zicht heeft geboden op uw identiteit, herkomst en nationaliteit. Het UNHCR heeft volgens u recent ook bevestigd dat u een Afghaan bent. U stelt dat het nu aan het CGVS is om een en ander na te gaan en navraag te doen bij de Iraanse ambassade. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat de algemene situatie daar slecht is, in het bijzonder voor mensen van de Hazara-etnie waartoe ook u behoort. Uw vrouw stelt voorts dat zij eerder nog enkele zaken verzwegen heeft. Zij zegt dat Iran haarzelf en haar familie in 1995 naar Afghanistan repatrieerde, dat zij in 1996 in Bamyan woonde en dat haar familie daar een persoonlijk conflict kende. Vervolgens zou zij ten tijde van het talibanregime kortstondig in Kabul hebben gewoond, alvorens naar Pakistan te verhuizen waar zij een jaar in Quetta zou hebben verbleven. Omdat de situatie daar niet goed was, zou zij in 1998 met haar familie naar Iran zijn teruggekeerd waar ze sindsdien bleef. Ter staving van jullie vierde asielaanvraag legt u volgende zaken neer: een brief van jullie advocaat voor het CGVS, een antwoordbrief van UNHCR en mailverkeer tussen jullie advocaat en UNHCR. Uw vrouw voegt daar nog enkele documenten aan toe: het oude Afghaanse paspoort van haar familie (haar vader, moeder, broer, drie zussen en zichzelf), een foto van de taskara van haar vader, alsook een foto van het militaire boekje van haar vader. Op 17 november 2017 nam het CGVS een beslissing tot niet-inoverwegingname van jullie meervoudig verzoek. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 2 mei 2018 verworpen door de RvV.

Jullie verlaten België niet en op 31 januari 2019 dienen jullie een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Diezelfde dag dienen jullie in naam van uw minderjarige dochters Y. (O.V. (...)) en R. (O.V.(...)) een eigen verzoek om internationale bescherming in. Jullie houden vast aan jullie vorige verklaringen betreffende jullie nationaliteit en verblijfplaatsen. Jullie bezitten de Afghaanse nationaliteit maar leefden lang in Iran als vluchtelingen. Jullie kunnen niet naar Afghanistan terugkeren wegens de slechte situatie daar, zeker voor vrouwen en meisjes, en omdat jullie daar niemand kennen en er niets hebben. Jullie vrezen ook in Afghanistan niet meer aanvaard te zullen worden wegens jullie andere mentaliteit. Ter staving van jullie huidige verzoek leggen jullie een begeleidende brief van jullie advocaat neer dd. 15/04/2019 met als bijlagen mailcorrespondentie met de Iraanse Minister van Buitenlandse Zaken Zarif van juni 2018, een originele gelegaliseerde brief van de ambassade van Iran dd. 4/10/2018 te Brussel, een brief van het "ministerie van buitenlandse zaken noord-oosten van het land " (kopie), en een brief van de Iraanse ambassade dd. 3/07/1397 (25/09/2018) ter bevestiging van de identiteitskaarten van vreemdelingen in Iran (kopie), alles met vertaling. Op 4 november 2019 hebben jullie een persoonlijk onderhoud in het kader van een voorafgaand onderzoek op het CGVS.

Op 27 maart 2020 wordt jullie vijfde verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS. De voorgelegde documenten werden opnieuw vertaald door het CGVS gezien u aangaf niet tevreden te zijn over de vertaling die u zelf had bekomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a, b en c van de Vreemdelingenwet is dat u het CGVS er nog steeds niet van kunnen overtuigen heeft dat u de Afghaanse nationaliteit bezit. Dit omwille van de redenen die u hieronder kan lezen.

Zo stelde het CGVS eerder vast dat er ernstige twijfels bestaan aan uw verklaring jarenlang als Afghaanse vluchtelingen in Iran te hebben geleefd. In de beslissing van 9 mei 2016 van het CGVS blijkt dat jullie onder meer geen enkel geloofwaardig identiteitsdocument neerlegden, dat de naam Khawari er blijkens de voorhanden zijnde informatie eerder op wees dat jullie Hazara's zijn die de Iraanse nationaliteit hebben verworven, dat het niet geloofwaardig was dat jullie Afghanistan maar twintig jaar geleden verlieten gezien de zeer geringe kennis van Afghanistan, dat u niet wist hoe een verblijfskaart voor Afghanen in Iran eruitziet, dat uw vrouw deze kaart "Shenasname" noemde terwijl dit de benaming is voor de Iraanse identiteitskaart, dat u het voorts op geen enkele manier aannemelijk maakte dat u illegale arbeid diende te verrichten in Iran, dat uit tal van zaken kon worden opgemaakt dat jullie levenswijze veeleer Iraans dan Afghaans was en dat het merkwaardig is dat jullie als Afghaanse vluchtelingen, die zich zorgen zouden moeten maken om een repatriëring naar Afghanistan, Islam Qala (de bekende grensovergang tussen Iran en Afghanistan) niet bleken te kennen. Deze conclusie werd door de RvV bevestigd in het arrest n° 179225.

In jullie vierde verzoek verwijst u naar een antwoordbrief van UNHCR van 1 augustus 2017, waarin gesteld wordt dat de genaamde Kh.B. en R.M. (wat jullie werkelijke identiteit zou zijn) werden teruggevonden in de Amayesh II en IV databanken, wat dus het bewijs zou zijn dat jullie wel degelijk als Afghaanse vluchtelingen in Iran leefden. Wat dit betreft is gebleken dat de overige door het UNHCR meegedeelde informatie niet altijd strookte met de verklaringen die u tijdens de eerste asielprocedure of naderhand heeft afgelegd. Zo verklaarde u eerder nog dat uw moeder K.L. heette (verklaring DVZ van 26 september 2015, vraag 13), terwijl de moeder van Kh.B. volgens de informatie van UNHCR de naam T. draagt. Ook het geboortjaar van deze Kh.B. (1980) blijkt niet het uwe (1986) te zijn. De geboortedatum van R.M. (23 augustus 1982) komt al evenmin overeen met het geboortjaar van Masuma die in het door uw vrouw neergelegde paspoort vermeld wordt (1986). Ook de in het UNHCR document vermelde geboortedata van K.A. (°2 september 2001) en K.A.H. (°22 februari 2006), die uw zonen zouden zijn, wijken sterk af van de geboortedata die u bij aankomst in België opgaf (respectievelijk 2 september 2005 en 24 april 2007) (verklaring DVZ van 26 september 2015, vraag 16). Verder stelde UNHCR dat Kh.B. in (de provincie) Bamyan geboren werd, terwijl u tot op heden volhoudt oorspronkelijk van de provincie Uruzgan afkomstig te zijn. U argumenteerde dat uw vader bij aankomst in Iran verklaarde van Bamyan afkomstig te zijn en dat dit later niet meer kon worden rechtgezet (verklaring volgend verzoek van 15 september 2017, vraag 21). Het CGVS ziet niet in waarom uw vader dergelijke foutieve gegevens zou hebben vermeld bij aankomst in Iran. Bovendien blijkt, in tegenstelling tot wat uw vrouw eerder altijd heeft verklaard, haar vader oorspronkelijk uit Bamyan afkomstig (zie neergelegde paspoort). Aldus kon uit het document van UNHCR allesbehalve worden opgemaakt dat u en uw gezinsleden de personen zijn waarvan sprake in het attest, wat ook bevestigd werd door de RvV in de beschikking dd. 29/03/2018.

Naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming legt u opnieuw de originele amayeshkaarten van Kh.B. en R.M. neer en verklaart u weerom dat deze u en uw vrouw toebehoren, naast enkele stukken die uitgaan van de Iraanse autoriteiten.

U probeert nu in uw vijfde verzoek verschillen tussen uw verklaringen en de eerder neergelegde stukken te verschonen door te stellen dat uw eigen moeder Leila heette maar uw vader hertrouwd is met Tahereh en dat u niet goed wist welke moeder u diende mee te delen toen u werd gevraagd wie uw moeder is (CGVS 4/11/2019, p. 8). Dit kan echter niet overtuigen. Het betreft hier immers niet de vraag met wie uw vader gehuwd is of was, wel wie uw biologische moeder is. U had trouwens ook beide namen kunnen noemen bij de asielinstanties indien u zelf niet zeker was wie precies bedoeld werd. In verband met het verschil in geboortjaar van uzelf (1980 of 1986) gaat het trouwens niet om een klein verschil, maar om maar liefst zes jaar. In verband met de eerder vastgestelde verschillen in geboortedata van uw echtgenote en zonen gaf u enkel een ontwijkend antwoord op de vraag (CGVS p. 7). Ook uw geboorteplaats kwam niet overeen met de informatie die UNHCR had meegedeeld. U stelt nu als verklaring hiervoor dat uw vader oorspronkelijk van Bamyan is, maar dat uw moeder afkomstig is van Uruzgan en dat uw vader dus Uruzgan had vermeld en niet Bamyan (CGVS, 4/11/2019, p. 9), opnieuw een andere versie of verklaring van de feiten dan u eerder al gaf. Het CGVS ziet niet in waarom uw vader de geboorteplaats van uw moeders vader zou opgegeven hebben eerder dan de regio van oorsprong van zijn eigen familie. Dat u steeds andere verklaringen blijft geven ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid nog verder.

Uw vrouw geeft in het persoonlijk onderhoud van 4 november 2019 eveneens vage en onduidelijke antwoorden op de vragen betreffende haar familie, pas als ze expliciet geconfronteerd wordt met bijzonderheden geeft ze een duidelijker antwoord (CGVS 4/11/2019, K.M., p. 5, 6). Zo antwoordde ze op de vraag "hoeveel broers en zussen heeft u?" "ik heb drie zussen en één broer". Pas als er wordt gevraagd of haar broer Q. nog gekend is onder een andere naam verklaart ze dat ze nog een andere broer heeft, A., die overleden is op 12-jarige leeftijd (CGVS K.M. 4/11/2019, p. 4). Aangezien dit reeds jullie vijfde verzoek om internationale bescherming betreft kan worden aangenomen dat u en uw vrouw weten wat er van jullie wordt verwacht en dat jullie vertrouwd zijn met de asielprocedure en de verwachtingen inzake afgelegde verklaringen. Voor de volledigheid dient hier nog aan toegevoegd te worden dat uw vrouw tijdens haar eerste verzoek verklaarde slechts één zus te hebben, wat nu wordt tegengesproken (verklaring DVZ K.M. 1ste verzoek, 26/9/2015). Jullie algemene geloofwaardigheid werd hierdoor eens te meer ernstig aangetast.

U legt in uw vijfde verzoek ook nieuwe stukken neer, wat volgens u de bevestiging is door de Iraanse autoriteiten van jullie verblijfsstatus in Iran en aldus van jullie Afghaanse nationaliteit. De nieuwe documenten kunnen bovenstaande tegenstrijdigheden en uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen echter niet herstellen.

U geeft aan dat jullie in contact zijn gekomen met een Iraanse minister van Buitenlandse Zaken genaamd Javad Zarif en zo de hulp hebben gekregen van de Iraanse ambassade in België om jullie status en nationaliteit te staven. U verklaarde zelf dat jullie eerder al verschillende pogingen hadden ondernomen hulp te krijgen van de Iraanse autoriteiten, maar dat jullie verzoek steeds werd afgewezen door de ambassade omdat jullie Afghaanse onderdanen zijn (CGVS 4/11/2019 p. 5). Via een imam in Brussel zouden jullie dan de naam hebben doorgekregen van Javad Zarif met de verzekering dat deze persoon jullie wel zou kunnen helpen. En inderdaad, na een eenvoudige email waarin u jullie levensverhaal uit de doeken deed kregen jullie al snel het antwoord dat deze persoon het nodige zo doen om jullie te helpen. Het is al opvallend dat gewoon een e-mail sturen naar de Minister van Buitenlandse zaken van Iran met uw naam en de vraag om hulp quasi direct een antwoord oplevert dat hij jullie zal helpen (CGVS 4/11/2019, p. 5). U diende geen bewijs van uw identiteit neer te leggen, zo gaf u aan (CGVS 4/11/2019, p. 5, K.M. 4/11/2019, p. 7). Hij zou daarop zijn ambassade de opdracht gegeven hebben jullie te helpen. Het is echter heel merkwaardig dat een Minister van Buitenlandse Zaken op basis van dergelijke basisinformatie, een eenvoudige e-mail met een naam en een relaas, toch de stappen gaat ondernemen en zoveel moeite gaat doen om jullie te helpen, te meer jullie geen landgenoten zouden zijn volgens jullie eigen verklaringen. Dat deze simpele démarche dan wel succesvol bleek, terwijl jullie eerdere pogingen hulp te verkrijgen van de ambassade steeds werden afgewezen is opmerkelijk. Daarnaast is volgens de bijgevoegde informatie overigens niet uit te sluiten dat het e-mailadres van Javad Zarif beheerd wordt door medewerkers en niet per se altijd door de minister zelf (zie doc NMU2020-028).

Wat er ook van zij, u legt een gelegaliseerde brief neer uitgaande van de Iraanse ambassade dd. 4/10/2018, waarin volgens u wordt bevestigd dat jullie de personen zijn aan wie de eerder voorgelegde amayesh-kaarten toebehoren (CGVS 4/11/2019 p. 6).

Er rijzen echter twijfels aan het soort onderzoek dat werd gedaan. Al deze vaststellingen inzake jullie voorgelegde verblijfskaarten werden immers gedaan na een beknopt interview op de ambassade maar zonder enige verificatie van biometrische gegevens, meer nog, jullie dienden zelfs geen foto's neer te leggen bij de ambassade toen jullie op gesprek gingen (CGVS 4/11/2019, p.8, 9, K.M. 4/11/2019, p. 7).

Tijdens een kort interview werd u enkel gevraagd naar uw naam, verblijfplaatsen en familieleden in Iran en naar jullie manier van uitreizen (CGVS 4/11/2019, p. 9). Uzelf kan ook niet zeggen welk onderzoek er (in Iran) werd gevoerd naar de correctheid van jullie verklaringen (CGVS 4/11/2019, p.9). Aangezien de ambassade geen biometrische gegevens van jullie afnam, noch een foto heeft genomen van jullie is het niet aannemelijk dat sluitend aangetoond is dat jullie K.h.B. en R.M. zijn, de personen aan wie de voorgelegde verblijfskaarten toebehoren. Hoogstens kan worden aangenomen dat de brief van de ambassade bevestigt dat de personen Kh.B. en R.M., aan wie de kaarten toebehoren, geregistreerd werden in de "amayesh"-databanken van Iran, iets wat eerder al werd aangebracht (ook door UNHCR) en wat ook niet werd betwijfeld. Nergens uit de brief van de ambassade blijkt dat zij bevestigen dat jullie die personen zijn.

U legde twee andere stukken neer die moeten aantonen dat jullie wel degelijk de personen zijn aan wie de amayeshkaarten toebehoren. Het gaat vooreerst om een antwoord door BAFIA op een onderzoek naar de identiteit en status van Kh.B. en zijn gezinsleden (stuk vier van de voorgelegde documenten). U verklaarde hierover dat het "aliens office" in Mashad bevestigde dat jullie de personen zijn en dat ze jullie foto's hebben toegevoegd (CGVS p. 4/11/219 p. 6). Volgens het document, dat geen datum bevat en slechts een kopie is van slechte kwaliteit waarbij bovenaan een stuk ontbreekt, zouden de personen Kh.B. en zijn gezinsleden effectief geregistreerd zijn in de "amayesh 9"-databanken en zouden ze hun kaarten verlengd hebben tot [13]94 (omgezet 2015). Ook de foto's op het document zijn van slechte kwaliteit. Opvallend is hier echter dat het resultaat van het onderzoek spreekt over de "amayesh 9"-kaarten/databank maar u de "amayesh 10"-kaarten neerlegt, en deze trouwens ook voorlegde aan de Iraanse ambassade in juni 2018 (CGVS 4/11/2019 p. 11). Aldus zou het onderzoek door Iran gebeurd moeten zijn op basis van de kaarten van amayesh 10, dus de 10de verlenging. In dit geval zou men toch ook verwachten dat de Iraanse autoriteiten zelf over de meest recente informatie ter zake zouden beschikken en aldus zouden bevestigen dat deze personen geregistreerd werden in "amayesh 10" en niet "amayesh 9". U denkt dat ze, de ambassade, misschien geen toegang hadden tot de "amayesh 10" database en daarom hun onderzoek baseerden op de "amayesh 9" (CGVS 4/11/2019, p. 11). Uw vrouw denkt dat dit komt omdat de "amayesh 9" al afgelopen was en de "amayesh 10" nog niet (CGVS K.M. 4/11/2019, p. 7). Echter betreft dit onderzoek van het jaar 2018, en was er op dat moment alweer een nieuwe mogelijkheid tot verlenging. Het is weinig aannemelijk dat de BAFIA zelf (die tenslotte de autoriteit is die deze amayeshdatabanken beheert) die het document blijkbaar opstelde, geen toegang zou hebben tot de meest recente informatie betreffende de "amayesh"-kaarten en verlengingen. Bovendien houdt uw verklaring dat u niet geregistreerd was voor de "amayesh 10" omdat u twee maanden nadat u deze kaart verkreeg, al Iran verliet en daarom geen aanvraag meer indiende voor "amayesh 11" evenmin steek (CGVS 4/11/2019, p. 11). Immers blijkt uit het feit dat u een "amayesh 10" kreeg dat u ook moet geregistreerd zijn in die databank. Aldus zou een onderzoek naar de kaarten ook dit resultaat moeten opleveren. Overigens attesteert de brief van de ambassade dd. 4/10/2018 wel dat de vermelde personen geregistreerd werden in "amayesh 10". Deze discrepantie tussen de voorgelegde stukken, die allebei zouden uitgaan van Iraanse overheden, is dan ook zeer opmerkelijk.

Het laatste stuk betreft een kopie van een brief uitgaande van de Iraanse ambassadeur dd. 3/03/1397 (omgezet 25/09/2018) met de vraag uw verblijfskaarten te bevestigen. Opmerkelijk is dat in deze brief sprake is van het feit dat u de bevestiging van de verblijfskaarten nodig hebt om voor te leggen aan de Brusselse stadsdiensten, terwijl u nochtans verklaarde aan minister Zarif deze kaarten nodig te hebben voor uw asielpcedure, en uit de voorgelegde e-mails blijkt dat Zarif deze vraag zou doorgeven aan de ambassadeur. Dat de ambassadeur in zijn contact met de lokale autoriteiten nu een andere reden opgeeft voor de noodzaak van de bevestiging is bevreemdend. Zelf zegt u ook dat u behalve de verblijfskaarten geen andere documenten voorlegde in uw contact met de ambassade (CGVS 4/11/2019 p. 6), terwijl de brief van de ambassadeur spreekt over de verblijfskaarten "en andere documenten van Mr K.". De authenticiteit van deze brief moet dan ook danig in twijfel worden getrokken.

Hoewel deze informatie over de amayeshkaarten mogelijk verkregen werd op basis van een Iraanse overheidsdatabank dient nog het volgende te worden opgemerkt. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit de bovenvermelde informatie blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie, als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten.

Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU.

Met betrekking van de originele arbeidskaart die u neerlegt moet bovendien worden opgemerkt dat deze niet authentiek overkomt. Het lijkt alsof deze met wat knip- en plakwerk is gemaakt, zeker de QR code op de achterzijde komt zeer geknutseld over. De datum van uitgifte is bovendien de 1ste van 1ste maand van 1394, of 21 maart 2015 volgens de gregoriaanse kalender, het Iraanse nieuwjaar. Het is weinig aannemelijk dat de Iraanse administratie op de 1ste dag van het jaar, een officiële feestdag, documenten zou uitreiken aan Afgaanse vluchtelingen. Ook blijkt dat de voorgelegde Iraanse verblijfskaarten gewoon zijn afgedrukt op fotopapier waarbij de twee helften aan elkaar zijn geplakt en zeer makkelijk uit elkaar te halen zijn. Dat dergelijke verblijfskaarten zo makkelijk uit elkaar te halen zijn is merkwaardig.

Bovendien dient nogmaals herhaald te worden dat niet enkel uw verklaringen over uw personalia en familie veranderden doorheen de vele verzoeken om internationale bescherming maar ook uw verklaringen over het leven als Afgaanse vluchteling in Iran niet konden overtuigen.

De opmerkingen die uw advocaat maakte op de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 11/05/2020 hebben geen betrekking op de kern van de zaak en hebben bijgevolg ook geen invloed op bovenstaande vaststelling.

Tot slot zijn de nieuwe documenten die u aanbrengt geen elementen die de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen herstellen. Zo kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig verklaringen kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt over de Afgaanse nationaliteit te beschikken en jarenlang als Afgaanse vluchtelingen in Iran te hebben geleefd. Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk over de Afgaanse nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 4/11/2019 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en dit zeker aangaande uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten. Er dient te worden beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond, leefsituatie en nationaliteit, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

In hoofde van uw echtgenote K.M. (O.V. (...)) en minderjarige kinderen Y. (O.V. (...)) en R. (O.V.(...)) werd door het CGVS eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, K.M., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 31/01/2019

Overdracht CGVS: 19/04/2019

U had op 4 november 2019 van 16u24 tot 17u33 een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in het kader van een voorafgaand onderzoek, u werd hierbij bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, Meester Ahmadzadah was gedurende het persoonlijk onderhoud aanwezig. Op 13 juni 2019 van 10u23 tot 12u25 werd u als voogd van uw kinderen gehoord inzake hun asielaanvraag. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat Meester Gatunage was loco Meester Ahmadzadah aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara te zijn. Naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u K.M. te heten en geboren te zijn in Bornaje (district Gezab, provincie Uruzgan). U zei dat uw familie naar Mashad (Iran) verhuisde toen de taliban in 1373 (komt overeen met 1994) Uruzgan veroverden. Onder uw familieleden zouden ook uw oom aan vaders zijde en zijn zoon K.B. (O.V. (...)), uw huidige echtgenoot, geweest zijn. U beweerde nooit enig verblijfsdocument te hebben gehad in Iran. U zou enkele jaren les hebben gevolgd in een school voor Afghanen en er hebben leren lezen en schrijven. Daarna zou u af en toe illegale arbeid hebben verricht. Ook uw man verklaarde dat hij illegaal werkzaam was geweest in een baksteenfabriek, in de bouw en in een bedrijf waar ijzer gesmolten werd. U verklaarde voorts dat jullie in 2004 huwden en dat de kinderen in Mashad geboren zijn. U zei dat het leven moeilijk was in Iran, dat jullie geen verblijfsdocumenten kregen, dat uw man ook geen arbeidskaart had, dat de medische zorg duur was en dat uw kinderen niet naar een Iraanse school konden. U voegde er aan toe dat uw man begin 1394 (maart-april 2015) door de Iraanse politie naar Syrië dreigde te worden gestuurd. Jullie zouden nog meer problemen hebben verwacht en daarom besloten hebben Iran te verlaten. U verklaarde dat het gezien de situatie in Afghanistan onmogelijk bleek om naar daar terug te keren. Via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland zijn jullie naar België gekomen. Op 22 september 2015 gingen u en uw echtgenoot zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dienden jullie een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van jullie verzoek legde u een huwelijksakte, twee schooldocumenten (van uw zonen) en algemene informatie met betrekking tot de situatie van de Hazara's in Afghanistan neer.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 9 mei 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij op dat jullie het niet aannemelijk maakten de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Tegen deze beslissing hebben jullie geen beroep ingediend.

Op 10 juni 2016 dienden u en uw echtgenoot een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op diverse punten pasten jullie het eerdere asielrelaas aan. Zo zou uw naam niet Khawari maar REZAI zijn. De naam van uw man zou niet Khawari maar KHADIMI zijn. U stelde deze keer dat u niet in Afghanistan maar wel in Iran geboren bent. Uw echtgenoot verklaarde dan weer dat hij weliswaar van Bornaje afkomstig is maar dat hij al naar Iran verhuisde toen hij slechts anderhalf jaar oud was en niet acht jaar. In tegenstelling tot wat jullie eerder zeiden, zou nu blijken dat jullie wél verblijfsdocumenten uit Iran hadden en er dus legaal hadden verbleven. Jullie legden een kopie van recente Iraanse verblijfskaarten (amayesh) van u, uw man en uw twee zonen neer, alsook een kopie van de Iraanse arbeidskaart van uw man. U herhaalde nog eens dat jullie wel degelijk Afghanen zijn en als vluchtelingen in Iran leefden. U verklaarde niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat de algemene situatie er niet goed is en omdat de Hazara-bevolking het daar zeer moeilijk heeft. Op 30 juni 2016 werd er door het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen. In beroep legden jullie nog de originelen neer van de eerder in kopievorm voorgelegde stukken. Op 12 december 2016 werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 20 januari 2017 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in samen met uw man. U hield vast aan uw eerdere verklaringen, met name dat u Afghaanse bent en in Iran woonde maar niet terug kan naar Afghanistan omdat u er nooit geweest bent en omdat u van Hazara-origine bent. U zou er wegens uw origine vermoord worden door de Taliban of Daesh. U verwees naar de documenten die uw man neerlegde, namelijk een brief van uw advocaat d.d. 18 januari 2017, een mandaat voor UNHCR op naam van B. en M. en een email van uw advocaat naar UNHCR, Iraanse schoolresultaten, de Iraanse vaccinatiekaart van uw dochter R. en de Iraanse geboorteakte van uw dochter R.. Volgens jullie bevestigde UNHCR jullie status als vluchtelingen in Iran. Uw minderjarige zonen A. (O.V. (...)) en A.H. (O.V. (...)) dienden een verzoek om internationale bescherming in hun eigen naam in. Het CGVS nam op 20 juli 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de verzoeken van u en uw man. Jullie dienden hiertegen geen beroep in. In de dossiers van uw zonen nam het CGVS op 20 juli 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jullie gingen hiertegen in beroep en op 17 december 2018 bevestigde de RvV deze weigeringsbeslissingen. Het beroep bij de Raad van State werd op 26 februari 2019 verworpen.

Zonder België te hebben verlaten, hebben uw man en u op 24 augustus 2017 een vierde verzoek om internationale bescherming ingediend. Jullie zeggen dat de nodige documenten intussen werden neergelegd en dat jullie duidelijk zicht hebben gegeven op jullie identiteit, nationaliteit en herkomst. Het UNHCR heeft recent ook bevestigd dat u en uw man de Afghaanse nationaliteit hebben, zo verklaarden jullie. U stelt verder dat u eerder nog enkele zaken verzwegen heeft. U zegt dat Iran u en uw familie in 1995 repatrieerde naar Afghanistan, dat jullie in 1996 in Bamyan woonden en dat uw familie daar een persoonlijk conflict kende. Vervolgens zou u ten tijde van het Talibanregime kortstondig in Kabul hebben gewoond, alvorens naar Pakistan te verhuizen waar u een jaar in Quetta zou hebben verbleven. Omdat de situatie daar niet goed was, zou u in 1998 met uw familie naar Iran zijn teruggekeerd, waar jullie sindsdien verbleven. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat de algemene situatie daar slecht is, in het bijzonder voor mensen van de Hazara-etnie waartoe ook u behoort. Ter staving van jullie vierde verzoek leggen u en uw man volgende zaken neer: een brief van jullie advocaat voor het CGVS, een antwoordbrief van UNHCR, mailverkeer tussen jullie advocaat en UNHCR, een kopie van het oude Afghaanse paspoort van uw familie (uw vader, moeder, broer, drie zussen en uzelf), een foto van de oude taskara van uw vader, alsook een foto van het oude militaire boekje van uw vader. Op 17 november 2017 nam het CGVS een beslissing tot niet-inoverwegingname van uw volgend verzoek. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 2 mei 2018 verworpen door de RvV.

Jullie verlaten België niet en op 31 januari 2019 dienen jullie een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Diezelfde dag dienen jullie in naam van uw minderjarige dochters Y. (O.V. (...)) en R. (O.V. (...)) een eigen verzoek om internationale bescherming in. Jullie houden vast aan jullie vorige verklaringen betreffende jullie nationaliteit en verblijfplaatsen. Jullie zijn Afghanen maar leefden lang in Iran als Afghaanse vluchtelingen. Naar Afghanistan kunnen jullie niet terug als Hazara omdat jullie er gevisieerd worden, en wegens de slechte situatie daar voor vrouwen en meisjes. Uw echtgenoot haalde aan te vrezen in Afghanistan niet meer aanvaard te worden wegens jullie andere mentaliteit. Ter staving van jullie huidige verzoek leggen jullie een begeleidende brief van jullie advocaat neer dd. 15/04/2019, mailcorrespondentie met de Iraanse Minister van Buitenlandse Zaken Zarif van juni 2018, een originele gelegaliseerde brief van de ambassade van Iran dd. 4/10/2018, een brief van het "ministerie van buitenlandse zaken noord-oosten van het land" (kopie), en een brief van de Iraanse ambassade dd. 3/07/1397 (25/09/2018) ter bevestiging van de identiteitskaarten van vreemdelingen in Iran (kopie), alles met vertaling. Op 4 november 2019 hebben jullie een persoonlijk onderhoud in het kader van een voorafgaand onderzoek op het CGVS. Op 27 maart 2020 wordt jullie vijfde verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS. De voorgelegde documenten werden opnieuw vertaald door het CGVS gezien jullie aangaven niet tevreden te zijn over de vertaling die jullie zelf hadden bekomen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

*De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet is omdat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen waarop u zich beroept identiek dezelfde zijn als die van uw man K.B. (O.V. (...)). Bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend en wordt uw verzoek om internationale bescherming afgewezen. Er wordt nog steeds niet aangetoond dat jullie over de Afghaanse nationaliteit beschikken en dat aldus jullie vrees voor vervolging ten opzichte van Afghanistan moet worden beoordeeld. Het CGVS verwijst hiervoor naar de beslissing in hoofde van uw echtgenoot K.B. waarvan u de motivering hieronder kan lezen:
[idem bestreden beslissing verzoeker]*

In hoofde van uw minderjarige kinderen Y. (O.V. (...)) en R. (O.V.(...)) werd door het CGVS eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratie op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 3 en 6 EVRM, artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel I van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (“Vluchtelingenconventie”) schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de RICHTLIJN 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”.

Verzoekers voeren algemeen aan dat de bestreden beslissingen ten onrechte oordelen dat zij hun vrees voor vervolging dan wel reëel risico op lijden van ernstige schade niet aannemelijk maken. Zij geven hierbij een korte theoretische toelichting over de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en menen dat de motieven van de bestreden beslissingen niet volstaan om deze te dragen. Uit hun verklaringen blijkt immers duidelijk dat zij voldoende redenen hebben om minstens te vermoeden dat hun leven in gevaar is in Afghanistan. Verzoekers geven tevens een korte theoretische toelichting over het begrip ‘gegronde vrees voor vervolging’ en de definitie van het begrip vluchteling zoals gedefinieerd in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en menen dat zij voldoen aan de gestelde voorwaarden.

In een tweede onderdeel gaan verzoekers in op “*gebrekkig onderzoek, gebrekkige motivering, gebrek aan medewerking, miskennen bewijskracht documenten*”.

Waar uit de bestreden beslissingen kan blijken dat verzoekers de commissaris-generaal nog steeds niet kunnen overtuigen dat zij de Afghaanse nationaliteit bezitten, benadrukken verzoekers de in het kader van hun vijfde verzoek om internationale bescherming door hen neergelegde documenten. Zij betwisten de motivering in de bestreden beslissingen dat deze nieuwe documenten de tegenstrijdigheden en eerdere ongeloofwaardige verklaringen niet kunnen herstellen.

Zij merken hierbij vooreerst op dat “*hun huidige verklaringen en de nieuwe documenten niet op zichzelf staat*”, waarbij zij erop wijzen dat: “*Tijdens hun vierde verzoek om internationale bescherming hebben ze een UNHCR document d.d. 01.08.2017 neergelegd waarin wordt gesteld dat de genaamde Kh.B. en R.M. (wat hun werkelijke identiteit zou zijn) werden teruggevonden in de Amayesh II en IV databanken. Al eerder hebben verzoekers een bewijs naar voren gebracht waaruit blijkt dat zij als Afghaanse vluchtelingen in Iran hebben geleefd.*

Het CGVS stelde echter dat uit dit document van UNHCR allesbehalve worden opgemaakt dat verzoekers en hun kinderen de personen zijn waarvan sprake in het attest. Verder legden ze opnieuw hun originele Amayesh-kaarten op naam van KH.B. en R.M. neer en verklaarden ze wederom dat deze hen toebehoren.”

Verzoekers verwijzen vervolgens naar en citeren uit de in het kader van hun huidige verzoeken om internationale bescherming neergelegde documenten (Documenten neergelegd door verzoeker, stuk 6, nrs. 2-5) die zij neerlegden ter staving van hun Afghaanse nationaliteit en verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen. Zij lichten hierbij toe als volgt:

“Voorts hebben verzoekers zeer gedetailleerd uiteengezet hoe ze de naam van Javad Zarif hebben doorgekregen. De verwerende partij vindt het opvallend dat gewoon een e-mail sturen naar de Minister van Buitenlandse Zaken van Iran met hun naam en vraag om hulp quasi direct een antwoord oplevert dat hij hen zal helpen. De verwerende partij stelt weliswaar dat het merkwaardig is dat een Minister van Buitenlandse Zaken op basis van dergelijke basisinformatie, een eenvoudige e-mail met een naam en een relaas, toch de stappen gaat ondernemen en zoveel moeite gaat doen om hen te helpen. Nochtans stelt de verwerende partij — verwijzend naar de bijgevoegde informatie dat het niet uit te sluiten is dat het e-mailadres van Javad Zarif beheerd wordt door medewerkers en niet per se altijd door de minister zelf. De verwerende partij verliest de verdere stappen uit het oog, waarbij verzoekers meermaals contact hebben genomen met de Iraanse ambassade. Uit de stukken blijkt niet dat de tussenkomsst van de minister Javad Zarif inhoudelijk van aard is geweest. Er is gewoonweg sprake van doorverwijzing naar de bevoegde diensten, waaronder de Iraanse ambassade die verzoekers een schrijven hebben overhandigd. Met betrekking tot de gelegaliseerde brief van de Iraanse ambassade d.d. 04.10.2018 waarin wordt bevestigd dat zij de personen zijn aan wie de eerder voorgelegde amayesh-kaarten toebehoren stelt de verwerende partij dat er twijfels rijzen aan het soort onderzoek dat werd gedaan. Verzoekers stellen vast dat de verwerende partij een extra voorwaarde toevoegt inzake bewijsstukken en ten onrechte zich uitspreekt over het soort onderzoek dat werd gedaan door de Iraanse autoriteiten. De verwerende partij voegt overigens geen relevante informatie toe aan het dossier waaruit blijkt dat het onderzoek van de Iraanse ambassade gebrekkig zou zijn. De verwerende partij stelt ten onrechte dat hiermee hoogstens kan worden aangenomen dat de brief van de ambassade bevestigt dat de personen Kh.B. en R.M., aan wie de kaarten toebehoren, geregistreerd werden in de amayesh-databanken van Iran, iets wat eerder al werd aangebracht door UNHCR. De verwerende partij vergeet echter te vermelden dat de brief van de ambassade meer informatie geeft dan alleen maar het bestaat van verzoekers in de databanken.

Ten onrechte miskent de verwerende partij de bewijskracht van de neergelegde documenten.

Met betrekking tot de overige stukken komt de verwerende partij niet verder dan irrelevante kanttekeningen te plaatsen.

Dat de verwerende partij tegenstrijdigheid ziet tussen het feit dat verzoekers hun originele amayesh 10-kaarten neerlegden en dat het resultaat van de BAFIA ‘spreekt’ over de ‘amayesh 9-kaarten’, berust volgens verzoekers op foutieve lezing en interpretatie van de documenten. In de brief van het ‘Ministerie van buitenlandse zaken noord-oosten van het land’ met als onderwerp ‘Réponse à Venquete de Monsieur Kh.B. citoyen Afghan 92272407T wordt bevestigd dat verzoekers deel hebben genomen aan de inschrijving m het jaar 1379 (2000) en 1380 (2001), én dat hun documenten werden verlengd tot 1394 (2015). Verders stelt dit document: ‘Cependant, faute de participation à autres project de reconnaissance, il ne dispose actuellement pas de la qualification de résident nécessaire pour permettre à l’examineur d’obtenir un enregistrement du retrait légal du pays auprès de la direction générale (vrije vertaling: door het gebrek aan deelname aan andere erkenningsprojecten beschikt hij momenteel echter niet over de vereiste verblijfskwalificad om de examiner in staat te stellen een wettelijke intrekkingsregistratie bij het directoraat-generaal te verkrijgen.) Hoewel de verwerende partij in de bestreden eslissingen erkent dat deze brief een antwoord is van BAFIA en dat er een onderzoek werd gevoerd naar verzoekers identiteit en zijn gezinsleden, stelt zij dat het weinig aannemelijk is dat de BAFIA zelf die het document blijkbaar opstelde geen toegang zou hebben tot de meest recente informatie betreffende de amayesh-kaarten en verlengingen ervan. De verwerende partij stelt dat het onderzoek door Iran zou moeten gebeuren op basis van de kaarten van amayesh 10, dus de I0dc verlenging en niet amayesh 9. Verzoeker stellen vast dat de verwerende partij het document van de BAFIA foutief interpreteert. Aldus vertrekt de verwerende partij van een onjuiste aanname. Uit dit document blijkt immers dat de BAFIA attesteert dat hun verblijfsrecht werden verlengd tot 1394 (2015).

Uit de lezing van dit document moet worden afgeleid dat de amayesh 9-kaarten werd verlengd, hetgeen uit ook verklaart waarom verzoekers in het bezit zijn gesteld over de amayesh 10-kaarten. De verwerende partij erkent overigens in de bestreden beslissingen dat de brief van de ambassade d.d. 04.10.2018 spreekt van vermelde personen geregistreerd in amayesh 10.

Het laatste stuk betreft een kopie van een brief uitgaande van de Iraanse ambassade d.d. 03.03.1997 (25.09.2018) met de vraag over verzoekers verblijfskaarten te bevestigen. De verwerende partij vindt het opmerkelijk dat in deze brief sprake is van het feit dat eerste verzoeker de bevestiging vraagt van de verblijfskaarten nodig om voor te leggen aan de Brusselse stadsdiensten, terwijl verzoeker — volgens de verwerende partij — zelf verklaarde aan minister Zarif deze kaarten nodig te hebben voor zijn asielprocedure en uit de voorgelegde e-mails blijkt dat Zarif deze vraag zou doorgeven aan de ambassadeur. Dat de ambassadeur in zijn contact met de lokale autoriteiten nu een andere reden opgeeft voor de noodzaak van de bevestiging is bevreemdend. Om deze reden wordt de authenticiteit van deze brief in twijfel getrokken.

Verzoekers betreuren dat de verwerende partij slechts een fractie van al hun verklaringen en andere documenten neergelegd tijdens de vorige verzoeken heeft getoetst op geloofwaardigheid.”

Verzoekers geven vervolgens een theoretische toelichting over de medewerkingsplicht, artikel 3 van het EVRM en de onderzoeksplicht van de commissaris-generaal, waarbij zij aanvoeren dat de commissaris-generaal de “*twijfels omtrent de neergelegde documenten louter steunt op haar buikgevoelens en vermoedens*”. Zij voeren aan dat, gezien zij zeer sterke bewijsstukken neerleggen ter staving van hun Afghaanse nationaliteit en verblijf in Iran, de commissaris-generaal ertoe verplicht was een diepgaand onderzoek te voeren. De motivering in de bestreden beslissingen overtuigt volgens hen evenwel niet. Zij wijzen er hierbij nog op dat de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming niet mogen uitgaan van het ‘best mogelijke bewijs’, gezien de procedure tot het bekomen van internationale bescherming steunt op het beginsel van de vrije bewijsvoering. Zij menen dat het feit dat de commissaris-generaal niet “*tevreden*” zou zijn over het onderzoek van de Iraanse autoriteiten, niet doorslaggevend is voor de beoordeling van de bewijskracht van de neergelegde stukken. Zij stellen dan ook dat, gezien de neergelegde documenten en hun verklaringen en profiel, de commissaris-generaal minstens toepassing diende te maken van “*het voordeel van de twijfel*” met betrekking tot hun Afghaanse nationaliteit.

Verzoekers besluiten uit het voorgaande dat “het om te beginnen onredelijk is om op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen te besluiten. De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden betreffende verzoekers relaas, maar had zeker niet tot de algehele ongeloofwaardigheid van verzoekers vrees kunnen besluiten. In voorliggende situatie - rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten — had de verwerende partij verzoeker het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles met te doen, schendt de verwerende partij voormelde normen.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- een brief van de Iraanse ambassade te Brussel van 4 oktober 2018 (stuk 2);
- e-mailcorrespondentie tussen verzoekers en de Iraanse minister van Buitenlandse Zaken in juni 2018 (stuk 3) met vertaling;
- een bevestigingsbrief van de Iraanse autoriteiten van 25 september 2018 met vertaling (stuk 4);
- een brief van de Iraanse autoriteiten (stuk 5).

De Raad merkt op dat deze documenten reeds werden voorgelegd en zich in het administratief dossier bevinden (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nrs. 2-5).

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekers slagen er niet in hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stel vast dat zij in het kader van hun huidige, vijfde verzoek om internationale bescherming en in hun verzoekschrift blijven volharden in hun Afghaanse nationaliteit, hun langdurig verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen en hun vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan.

In het kader van verzoekers' eerdere verzoeken om internationale bescherming werd evenwel reeds geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers verklaringen met betrekking tot hun Afghaanse nationaliteit en hun verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling. De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, lichte hieromtrent terecht toe als volgt:

“Zo stelde het CGVS eerder vast dat er ernstige twijfels bestaan aan uw verklaring jarenlang als Afghaanse vluchtelingen in Iran te hebben geleefd. In de beslissing van 9 mei 2016 van het CGVS blijkt dat jullie onder meer geen enkel geloofwaardig identiteitsdocument neerlegden, dat de naam Khawari er blijkens de voorhanden zijnde informatie eerder op wees dat jullie Hazara's zijn die de Iraanse nationaliteit hebben verworven, dat het niet geloofwaardig was dat jullie Afghanistan maar twintig jaar geleden verlieten gezien de zeer geringe kennis van Afghanistan, dat u niet wist hoe een verblijfskaart voor Afghanen in Iran eruitziet, dat uw vrouw deze kaart “Shenasname” noemde terwijl dit de benaming is voor de Iraanse identiteitskaart, dat u het voorts op geen enkele manier aannemelijk maakte dat u illegale arbeid diende te verrichten in Iran, dat uit tal van zaken kon worden opgemaakt dat jullie levenswijze veeleer Iraans dan Afghaans was en dat het merkwaardig is dat jullie als Afghaanse vluchtelingen, die zich zorgen zouden moeten maken om een repatriëring naar Afghanistan, Islam Qala (de bekende grensovergang tussen Iran en Afghanistan) niet bleken te kennen. Deze conclusie werd door de RvV bevestigd in het arrest n° 179225.

In jullie vierde verzoek verwijst u naar een antwoordbrief van UNHCR van 1 augustus 2017, waarin gesteld wordt dat de genaamde Kh.B. en R.M. (wat jullie werkelijke identiteit zou zijn) werden teruggevonden in de Amayesh II en IV databanken, wat dus het bewijs zou zijn dat jullie wel degelijk als Afghaanse vluchtelingen in Iran leefden. Wat dit betreft is gebleken dat de overige door het UNHCR meegedeelde informatie niet altijd strookte met de verklaringen die u tijdens de eerste asielprocedure of naderhand heeft afgelegd. Zo verklaarde u eerder nog dat uw moeder K.L. heette (verklaring DVZ van 26 september 2015, vraag 13), terwijl de moeder van Kh.B. volgens de informatie van UNHCR de naam T. draagt. Ook het geboortjaar van deze Kh.B. (1980) blijkt niet het uwe (1986) te zijn. De geboortedatum van R.M. (23 augustus 1982) komt al evenmin overeen met het geboortjaar van Masuma die in het door uw vrouw neergelegde paspoort vermeld wordt (1986). Ook de in het UNHCR document vermelde geboortedata van K.A. (°2 september 2001) en K.A.H. (°22 februari 2006), die uw zonen zouden zijn, wijken sterk af van de geboortedata die u bij aankomst in België opgaf (respectievelijk 2 september 2005 en 24 april 2007) (verklaring DVZ van 26 september 2015, vraag 16). Verder stelde UNHCR dat Kh.B. in (de provincie) Bamyan geboren werd, terwijl u tot op heden volhoudt oorspronkelijk van de provincie Uruzgan afkomstig te zijn. U argumenteerde dat uw vader bij aankomst in Iran verklaarde van Bamyan afkomstig te zijn en dat dit later niet meer kon worden rechtgezet (verklaring volgend verzoek van 15 september 2017, vraag 21). Het CGVS ziet niet in waarom uw vader dergelijke foutieve gegevens zou hebben vermeld bij aankomst in Iran. Bovendien blijkt, in tegenstelling tot wat uw vrouw eerder altijd heeft verklaard, haar vader oorspronkelijk uit Bamyan afkomstig (zie neergelegde paspoort). Aldus kon uit het document van UNHCR allesbehalve worden opgemaakt dat u en uw gezinsleden de personen zijn waarvan sprake in het attest, wat ook bevestigd werd door de RvV in de beschikking dd. 29/03/2018.”

Het feit dat de door verzoekers voorgehouden Afghaanse nationaliteit en verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen en de in het kader van hun volgende verzoeken om internationale bescherming gewijzigde verklaringen met betrekking tot hun identiteit en verblijfsomstandigheden in Iran als ongeloofwaardig werden geapprecieerd, laat op zich toe om vast te stellen dat de argumentatie en beoordeling van deze eerdere verzoeken niet kan worden gewijzigd.

De Raad is immers niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die als vaststaand moet worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere verzoek zijn afgelegd.

Wat de door verzoekers neergelegde amayesh-kaarten en arbeidskaart betreft (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nrs. 6-7), merkt de Raad aldus op dat deze documenten reeds werden neergelegd en beoordeeld in het kader van verzoekers' eerdere verzoeken om internationale bescherming, zodat de Raad niet bevoegd is om deze documenten nogmaals te beoordelen.

De Raad treedt de bestreden beslissingen evenwel bij dat verzoekers' wijzigende, vage en onduidelijke verklaringen tijdens hun persoonlijke onderhouden in het kader van hun huidige verzoek, waarbij zij een poging doen om de in het kader van hun vierde verzoek om internationale bescherming vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de inhoud van het door hen neergelegde UNHCR-attest van 1 augustus 2017 en verzoeksters paspoort en hun verklaringen, trachten te verklaren of te verschonen, hun algemene geloofwaardigheid enkel verder kan ondermijnen. De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, oordeelde immers terecht als volgt:

“U probeert nu in uw vijfde verzoek verschillen tussen uw verklaringen en de eerder neergelegde stukken te verschonen door te stellen dat uw eigen moeder Leila heette maar uw vader hertrouwd is met Tahereh en dat u niet goed wist welke moeder u diende mee te delen toen u werd gevraagd wie uw moeder is (CGVS 4/11/2019, p. 8). Dit kan echter niet overtuigen. Het betreft hier immers niet de vraag met wie uw vader gehuwd is of was, wel wie uw biologische moeder is. U had trouwens ook beide namen kunnen noemen bij de asielinstanties indien u zelf niet zeker was wie precies bedoeld werd. In verband met het verschil in geboortjaar van uzelf (1980 of 1986) gaat het trouwens niet om een klein verschil, maar om maar liefst zes jaar. In verband met de eerder vastgestelde verschillen in geboortedata van uw echtgenote en zonen gaf u enkel een ontwijkend antwoord op de vraag (CGVS p. 7). Ook uw geboorteplaats kwam niet overeen met de informatie die UNHCR had meegedeeld. U stelt nu als verklaring hiervoor dat uw vader oorspronkelijk van Bamyán is, maar dat uw moeder afkomstig is van Uruzgan en dat uw vader dus Uruzgan had vermeld en niet Bamyán (CGVS, 4/11/2019, p. 9), opnieuw een andere versie of verklaring van de feiten dan u eerder al gaf. Het CGVS ziet niet in waarom uw vader de geboorteplaats van uw moeders vader zou opgegeven hebben eerder dan de regio van oorsprong van zijn eigen familie. Dat u steeds andere verklaringen blijft geven ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid nog verder.

Uw vrouw geeft in het persoonlijk onderhoud van 4 november 2019 eveneens vage en onduidelijke antwoorden op de vragen betreffende haar familie, pas als ze expliciet geconfronteerd wordt met bijzonderheden geeft ze een duidelijker antwoord (CGVS 4/11/2019, K.M., p. 5, 6). Zo antwoordde ze op de vraag “hoeveel broers en zussen heeft u?” “ik heb drie zussen en één broer”. Pas als er wordt gevraagd of haar broer Q. nog gekend is onder een andere naam verklaart ze dat ze nog een andere broer heeft, A., die overleden is op 12-jarige leeftijd (CGVS K.M. 4/11/2019, p. 4). Aangezien dit reeds jullie vijfde verzoek om internationale bescherming betreft kan worden aangenomen dat u en uw vrouw weten wat er van jullie wordt verwacht en dat jullie vertrouwd zijn met de asielprocedure en de verwachtingen inzake afgelegde verklaringen. Voor de volledigheid dient hier nog aan toegevoegd te worden dat uw vrouw tijdens haar eerste verzoek verklaarde slechts één zus te hebben, wat nu wordt tegengesproken (verklaring DVZ K.M. 1ste verzoek, 26/9/2015). Jullie algemene geloofwaardigheid werd hierdoor eens te meer ernstig aangetast.”

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die de motivering in de bestreden beslissing op dit punt kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Verzoekers volharden in hun verzoekschrift in de bewijswaarde van de door hen neergelegde nieuwe documenten (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nrs. 2-5), doch de Raad merkt op dat de bestreden beslissing terecht geoordeeld heeft dat deze documenten de ongelooftwaardigheid van verzoekers verklaringen met betrekking tot hun Afghaanse nationaliteit en hun verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling, niet vermogen te herstellen. Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissingen op dit punt. Dit betoog is immers in wezen beperkt tot het herhalen in hun relaas en het volharden in de bewijswaarde van hun documenten, het geven van louter theoretische beschouwingen en het op algemene wijze minimaliseren en in twijfel trekken van de terechte vaststellingen van de commissaris-generaal.

Zo volharden verzoekers in hun verzoekschrift in wezen in hun relaas dat zij hulp kregen van de Iraanse minister van Buitenlandse Zaken (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 2), waarbij zij nog aanvoeren dat er een doorverwijzing is geweest naar de bevoegde diensten en niet blijkt dat de

tussenkoms van de minister van inhoudelijke aard zou zijn, en dat de commissaris-generaal er zelf op wijst dat het niet uit te sluiten valt dat dit e-mailadres wordt beheerd door medewerkers. De Raad is echter van oordeel dat de commissaris-generaal op pertinente en correcte wijze motiveert dat het niet aannemelijk is dat de Iraanse Minister van Buitenlandse Zaken (dan wel zijn medewerkers), louter op basis van een eenvoudige mail uitgaande van verzoekers die hun naam en relaas vermeldt, meteen de nodige stappen zou ondernemen om verzoekers te helpen, temeer daar verzoekers zelf verklaren dat zij geen Iraanse onderdanen zijn en zij eerder pogingen bij de Iraanse ambassade hadden ondernomen om hulp te zoeken, doch hierbij werden afgewezen. Hoe dan ook merkt de Raad nog op dat, zelfs indien geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers geschetste gang van zaken op dit punt, de door verzoekers neergelegde mailconversatie louter kan aantonen dat verzoekers een doorverwijzing hebben bekomen naar de bevoegde diensten, zoals zij zelf aangeven, die verder onderzoek kan doen naar hun nationaliteit. Deze e-mails bieden evenwel geen informatie omtrent verzoekers werkelijke nationaliteit of verblijfsomstandigheden voor hun vertrek naar België, gezien de inhoud gebaseerd is op verzoekers' verklaringen en niet op objectieve informatie.

Verzoekers betwisten nog de motivering in de bestreden beslissingen betreffende de bewijswaarde van de door hen neergelegde brief van de Iraanse ambassade van 4 oktober 2018 (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, nr. 3), waarbij zij aanvoeren dat de commissaris-generaal zich ten onrechte uitsprekt over het soort onderzoek dat werd gedaan door de Iraanse ambassade en geen informatie toevoegt waaruit blijkt dat het onderzoek van de Iraanse autoriteiten gebrekkig is. De Raad benadrukt in dit verband dat de commissaris-generaal een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bezit aangaande de bewijswaarde van de aan hem voorgelegde documenten. Ook om andere redenen dan hun eventuele valsheid kan hij aan deze stukken iedere bewijswaarde ontzeggen. De bestreden beslissingen wezen er aldus terecht op dat, gezien de ambassade geen biometrische gegevens noch een foto van verzoekers heeft afgenomen om zich op te baseren, het middels het neergelegde document niet aangetoond is dat verzoekers werkelijk de personen zijn aan wie de door hen neergelegde verblijfskaarten toebehoren. De bestreden beslissingen wezen er bovendien terecht op dat dit hoe dan ook niet kan blijken uit de door hen neergelegde brief. Deze brief vermeldt dat de personen die verzoekers beweren, doch niet aantonen te zijn, geregistreerd staan in het "amayesh-database", doch bevestigt niet dat verzoekers werkelijk deze personen zijn.

Het verzoekschrift volhardt tevens in de bewijswaarde van de door hen neergelegde brief van BAFIA (*Ibid.*, nr. 4) en voeren hierbij aan dat de motivering in de bestreden beslissingen op dit punt gebaseerd is op een foutieve interpretatie van hun verklaringen en het voormelde document. Uit dit document blijkt dat BAFIA bevestigt dat verzoekers' verblijfsrecht werd verlengd tot 2015 en uit de lezing ervan moet blijken dat de amayesh-9 kaarten werden verlengd, hetgeen verklaart waarom verzoekers in het bezit gesteld zijn van amayesh-10 kaarten. De Raad merkt op dat dit verweer louter blote *post-factum* verklaringen betreffen die hoe dan ook niet kunnen worden aanvaard ter verklaring van de vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt. De bestreden beslissingen wezen er terecht op dat, indien verzoekers werkelijk in het bezit zouden zijn van amayesh-10 kaarten, zoals zij beweren, een onderzoek van BAFIA, de officiële instantie die deze kaarten uitreikt, een resultaat uit de database van de amayesh-10 kaarten zou opleveren, temeer nu de neergelegde brief van de Iraanse ambassade vermeldt dat verzoekers werden geregistreerd in de amayesh-10 database. Aldus bevestigt de Raad dat de vastgestelde discrepanties tussen de inhoud van de neergelegde documenten en de verklaringen van verzoekers niet aannemelijk zijn en afbreuk doen aan de bewijswaarde van deze documenten.

Verzoekers lijken in hun verzoekschrift nog de motivering in de bestreden beslissingen omtrent de door hen neergelegde brief van de Iraanse ambassade van 25 september 2018 (*Ibid.*, nr. 5) te betwisten, doch de Raad stelt vast dat zij geen concrete of dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk kunnen doen aan de pertinente en correcte motivering in de bestreden beslissingen op dit punt.

Waar zij op louter algemene wijze aanvoeren dat de commissaris-generaal slechts een fractie van hun verklaringen en documenten heeft getoetst op geloofwaardigheid, doch zij lichten niet toe met welke van hun verklaringen en documenten de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van hun relaas. Evenmin tonen zij *in concreto* aan dat de commissaris-generaal geen diepgaand onderzoek heeft gevoerd naar de door hen neergelegde documenten. Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de door verzoeker bijgebrachte nieuwe elementen en verklaringen op een zorgvuldige, individuele en volledige wijze werden onderzocht en beoordeeld.

Volgende motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“U legt in uw vijfde verzoek ook nieuwe stukken neer, wat volgens u de bevestiging is door de Iraanse autoriteiten van jullie verblijfsstatus in Iran en aldus van jullie Afghaanse nationaliteit. De nieuwe documenten kunnen bovenstaande tegenstrijdigheden en uw eerdere ongeloofwaardige verklaringen echter niet herstellen.

U geeft aan dat jullie in contact zijn gekomen met een Iraanse minister van Buitenlandse Zaken genaamd Javad Zarif en zo de hulp hebben gekregen van de Iraanse ambassade in België om jullie status en nationaliteit te staven. U verklaarde zelf dat jullie eerder al verschillende pogingen hadden ondernomen hulp te krijgen van de Iraanse autoriteiten, maar dat jullie verzoek steeds werd afgewezen door de ambassade omdat jullie Afghaanse onderdanen zijn (CGVS 4/11/2019 p. 5). Via een imam in Brussel zouden jullie dan de naam hebben doorgekregen van Javad Zarif met de verzekering dat deze persoon jullie wel zou kunnen helpen. En inderdaad, na een eenvoudige email waarin u jullie levensverhaal uit de doeken deed kregen jullie al snel het antwoord dat deze persoon het nodige zo doen om jullie te helpen. Het is al opvallend dat gewoon een e-mail sturen naar de Minister van Buitenlandse zaken van Iran met uw naam en de vraag om hulp quasi direct een antwoord oplevert dat hij jullie zal helpen (CGVS 4/11/2019, p. 5). U diende geen bewijs van uw identiteit neer te leggen, zo gaf u aan (CGVS 4/11/2019, p. 5, K.M. 4/11/2019, p. 7). Hij zou daarop zijn ambassade de opdracht gegeven hebben jullie te helpen. Het is echter heel merkwaardig dat een Minister van Buitenlandse Zaken op basis van dergelijke basisinformatie, een eenvoudige e-mail met een naam en een relaas, toch de stappen gaat ondernemen en zoveel moeite gaat doen om jullie te helpen, te meer jullie geen landgenoten zouden zijn volgens jullie eigen verklaringen. Dat deze simpele démarche dan wel succesvol bleek, terwijl jullie eerdere pogingen hulp te verkrijgen van de ambassade steeds werden afgewezen is opmerkelijk. Daarnaast is volgens de bijgevoegde informatie overigens niet uit te sluiten dat het e-mailadres van Javad Zarif beheerd wordt door medewerkers en niet per se altijd door de minister zelf (zie doc NMU2020-028).

Wat er ook van zij, u legt een gelegaliseerde brief neer uitgaande van de Iraanse ambassade dd. 4/10/2018, waarin volgens u wordt bevestigd dat jullie de personen zijn aan wie de eerder voorgelegde amayesh-kaarten toebehoren (CGVS 4/11/2019 p. 6). Er rijzen echter twijfels aan het soort onderzoek dat werd gedaan. Al deze vaststellingen inzake jullie voorgelegde verblijfskaarten werden immers gedaan na een beknopt interview op de ambassade maar zonder enige verificatie van biometrische gegevens, meer nog, jullie dienden zelfs geen foto's neer te leggen bij de ambassade toen jullie op gesprek gingen (CGVS 4/11/2019, p.8, 9, K.M. 4/11/2019, p. 7). Tijdens een kort interview werd u enkel gevraagd naar uw naam, verblijfsplaatsen en familieleden in Iran en naar jullie manier van uitreizen (CGVS 4/11/2019, p. 9). Uzelf kan ook niet zeggen welk onderzoek er (in Iran) werd gevoerd naar de correctheid van jullie verklaringen (CGVS 4/11/2019, p.9). Aangezien de ambassade geen biometrische gegevens van jullie afnam, noch een foto heeft genomen van jullie is het niet aannemelijk dat sluitend aangetoond is dat jullie K.h.B. en R.M. zijn, de personen aan wie de voorgelegde verblijfskaarten toebehoren. Hoogstens kan worden aangenomen dat de brief van de ambassade bevestigt dat de personen Kh.B. en R.M., aan wie de kaarten toebehoren, geregistreerd werden in de “amayesh”-databanken van Iran, iets wat eerder al werd aangebracht (ook door UNHCR) en wat ook niet werd betwijfeld. Nergens uit de brief van de ambassade blijkt dat zij bevestigen dat jullie die personen zijn.

U legde twee andere stukken neer die moeten aantonen dat jullie wel degelijk de personen zijn aan wie de amayeshkaarten toebehoren. Het gaat vooreerst om een antwoord door BAFIA op een onderzoek naar de identiteit en status van Kh.B. en zijn gezinsleden (stuk vier van de voorgelegde documenten). U verklaarde hierover dat het “aliens office” in Mashad bevestigde dat jullie de personen zijn en dat ze jullie foto's hebben toegevoegd (CGVS p. 4/11/219 p. 6). Volgens het document, dat geen datum bevat en slechts een kopie is van slechte kwaliteit waarbij bovenaan een stuk ontbreekt, zouden de personen Kh.B. en zijn gezinsleden effectief geregistreerd zijn in de “amayesh 9”-databanken en zouden ze hun kaarten verlengd hebben tot [13]94 (omgezet 2015). Ook de foto's op het document zijn van slechte kwaliteit. Opvallend is hier echter dat het resultaat van het onderzoek spreekt over de “amayesh 9”-kaarten/databank maar u de “amayesh 10”-kaarten neerlegt, en deze trouwens ook voorlegde aan de Iraanse ambassade in juni 2018 (CGVS 4/11/2019 p. 11). Aldus zou het onderzoek door Iran gebeurd moeten zijn op basis van de kaarten van amayesh 10, dus de 10de verlenging. In dit geval zou men toch ook verwachten dat de Iraanse autoriteiten zelf over de meest recente informatie ter zake zouden beschikken en aldus zouden bevestigen dat deze personen geregistreerd werden in “amayesh 10” en niet “amayesh 9”. U denkt dat ze, de ambassade, misschien geen toegang hadden tot de “amayesh 10” database en daarom hun onderzoek baseerden op de “amayesh 9” (CGVS 4/11/2019, p. 11).

Uw vrouw denkt dat dit komt omdat de “amayesh 9” al afgelopen was en de “amayesh 10” nog niet (CGVS K.M. 4/11/2019, p. 7). Echter betreft dit onderzoek van het jaar 2018, en was er op dat moment alweer een nieuwe mogelijkheid tot verlenging. Het is weinig aannemelijk dat de BAFIA zelf (die tenslotte de autoriteit is die deze amayeshdatabanken beheert) die het document blijkbaar opstelde, geen toegang zou hebben tot de meest recente informatie betreffende de “amayesh-”kaarten en verlengingen. Bovendien houdt uw verklaring dat u niet geregistreerd was voor de “amayesh 10” omdat u twee maanden nadat u deze kaart verkreeg, al Iran verliet en daarom geen aanvraag meer indiende voor “amayesh 11” evenmin steek (CGVS 4/11/2019, p. 11). Immers blijkt uit het feit dat u een “amayesh 10” kreeg dat u ook moet geregistreerd zijn in die databank. Aldus zou een onderzoek naar de kaarten ook dit resultaat moeten opleveren. Overigens attesteert de brief van de ambassade dd. 4/10/2018 wel dat de vermelde personen geregistreerd werden in “amayesh 10”. Deze discrepantie tussen de voorgelegde stukken, die allebei zouden uitgaan van Iraanse overheden, is dan ook zeer opmerkelijk.

Het laatste stuk betreft een kopie van een brief uitgaande van de Iraanse ambassadeur dd. 3/03/1397 (omgezet 25/09/2018) met de vraag uw verblijfskaarten te bevestigen. Opmerkelijk is dat in deze brief sprake is van het feit dat u de bevestiging van de verblijfskaarten nodig hebt om voor te leggen aan de Brusselse stadsdiensten, terwijl u nochtans verklaarde aan minister Zarif deze kaarten nodig te hebben voor uw asielpcedure, en uit de voorgelegde e-mails blijkt dat Zarif deze vraag zou doorgeven aan de ambassadeur. Dat de ambassadeur in zijn contact met de lokale autoriteiten nu een andere reden opgeeft voor de noodzaak van de bevestiging is bevreemdend. Zelf zegt u ook dat u behalve de verblijfskaarten geen andere documenten voorlegde in uw contact met de ambassade (CGVS 4/11/2019 p. 6), terwijl de brief van de ambassadeur spreekt over de verblijfskaarten “en andere documenten van Mr K.”. De authenticiteit van deze brief moet dan ook danig in twijfel worden getrokken.

Hoewel deze informatie over de amayeshkaarten mogelijk verkregen werd op basis van een Iraanse overheidsdatabank dient nog het volgende te worden opgemerkt. In dit verband dient te worden opgemerkt dat uit de bovenvermelde informatie blijkt dat corruptie alomtegenwoordig is in Iran en in alle lagen van de werking van zowel de administratie, de politie, als justitie. Het aanbieden van smeergeld is bij zowel politie als justitie een normale praktijk. Niet alleen de aanwezige corruptie maar ook het feit dat Iran zowel een land van bestemming, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Iran zijn veel ronselaars actief die de inwoners van Iran en de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten. Vaak gaat het dan om het aanbieden van een reis naar Europa met bijhorende valse documenten. Daarbij worden ook vaak pakketten aangeboden met nodige documenten om een asielaanvraag te ondersteunen. Iran staat dan ook op de derde plaats wat betreft de landen waarvoor de meeste documentfraude werd vastgesteld bij het binnenkomen van de EU.

(...)

Bovendien dient nogmaals herhaald te worden dat niet enkel uw verklaringen over uw personalia en familie veranderden doorheen de vele verzoeken om internationale bescherming maar ook uw verklaringen over het leven als Afghaans vluchteling in Iran niet konden overtuigen.

De opmerkingen die uw advocaat maakte op de notities van het persoonlijk onderhoud dd. 11/05/2020 hebben geen betrekking op de kern van de zaak en hebben bijgevolg ook geen invloed op bovenstaande vaststelling.

Tot slot zijn de nieuwe documenten die u aanbrengt geen elementen die de geloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen herstellen. Zo kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig verklaringen kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.”

Waar verzoekers in hun verzoekschrift verwijzen naar zijn vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan, wijst de Raad er andermaal op dat verzoekers' Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk wordt geacht, zodat verzoekers niet aantonen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben of een reëel risico lopen op ernstige schade ten aanzien van Afghanistan.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar zijn asielrelaas evenmin volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de bespreking van verzoekers' asielrelaas blijkt dat zij hun nationaliteit, reële verblijfssituatie en leefomstandigheden voor hun aankomst in België niet kunnen verduidelijken. Verzoekers maken hierdoor zelf het bestaan van dergelijk verband met hun persoon onmogelijk.

Gelet op het voormelde tonen verzoekers niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP